

SEJA OBLO RIBNICA

Analiza zborov volivcev

Ribnica, 23. januarja. — Današnji seji obeh zborov občinskega ljudskega odbora Ribnica, katere so se udeležili skoraj vsi odborniki, je prisostvoval tudi ljudski poslanec Matija Maležič. Obravnavali so analizo pravkar minulih zborov volivcev v občini ter predvideno združitev z občino Kočevje.

Večji del občanov se je na zborih volivcev izrekel proti združitvi. Ko so odborniki na seji pretresali argumente za in proti združitvi, so nekatere ugotovitve zborov še dopolnili. Predvsem so ugotovili, da bi bila nova občina po obsegu največja v Sloveniji; pri tem so se vprašali, če bo lahko zadovoljivo razvijala komunal-

ni sistem na tem področju in ali ne bodo pri tem posamezna središča prizadeta. Ugotovili so tudi, da je komuna v zadnjih letih dosegla lepe uspehe (otvoritev novih obratov v Ribnici, Jurjevici, Sodražici, združitev lesne industrije itd.), dalje, da je ribniška občina po narodnem dohodku na 22. mestu v Sloveniji (torej v pr-

vi polovici), na koncu pa tudi to, da je treba pri tem upoštevati želje in mnenja ljudi, ki so podprli dosedanje politiko v komuni.

Vodilni tovariši so na seji opozarjali odbornike na resnost problema in objektivnost ocenitve ter dokumentiranja razlogov, ki

govore proti predlogu o združitvi. Razprava je bila v celoti opredeljena za to, da komuna ostane, kar so odborniki soglasno podprli. Na zahtevo odbornikov je bilo tudi glasovanje, kjer so se vsi izrazili za že podana in obravnavana stališča...

Niso proti

Na zadnjih zborih volivcev v kočevski občini so občani razpravljali o delu krajevnih odborov in občinskega ljudskega odbora ter o morebitni združitvi občin Kočevje in Ribnica. Ko so razpravljali o združevanju, so poudarjali, da je predvsem v gospodarstvu korist oboje komuni, predvsem pa ribniška, kjer je narodni dohodek na zaposlenega občutno nižji kot na kočevskem področju. Ko so govorili o novem občinskem statutu, pa so predlagali, naj bi imeli po vseh tudi predavanja o statutu. Na zborih volivcev so volili tudi nove sodnike — porotnike. To je bilo skuno vsem zborom volivcev, v posameznih krajih pa so volivci razpravljali še o svojih problemih.

Stara cerkev:

ORANJE SNEGA IN BARAKE

Stara cerkev, 13. januarja. — Volivci so zahtevali, da se pokrene vse potrebno, da bo spluzena cesta od Konca vasi do Stare cerkve. Zdaj se namreč le s težavo prebije v to vas zdravnik (peš), pa tudi šolarji morajo gaziti sneg do šole. Predlagano je bilo, naj bi krajevni odbor vnesel v svoj plan tudi pluzenje ceste, ker bo le tako lahko dobil občinskega ljudskega odbora sredstva, ki so za to potrebna.

Nadalje so predlagali, da bi že letos odstranili barake na Bregu. Pogovorili so se še o zaposlovanju invalidov, pripravah za 20-letnico Kočevskega zbora in o drugih krajevnih problemih.

Struge:

ELEKTRIFIKACIJA IN DVORANA

Struge, 13. januarja. — Vaščani Tisovca in Čateža so se zanimali, kako je z elektrifikacijo teh dveh vasi. Prebivalci so zanj že precej prispevali, za dokončanje pa potrebujejo še nekaj sredstev, ki naj bi jih prispeval občinski ljudski odbor. Nadalje so volilci ugotovili, da je v Strugah potrebna večja dvorana za sestanke in predavanja. Predlagali so, naj bi jo uredili v šoli, ker bi imeli v tej dvorani šolarji tudi telovadbo. Predlagali so še, naj bi popravili stavbo, kjer imata prostore KZ in Zavod za zaposlovanje invalidov, da naj bi imela mlin in žaga isto vodstvo ter da naj bi popravili obzidje pokopališča, za kar so pripravljani tudi sami prispe-

vati. Zanimali so se tudi za gradnjo bolnice v Kočevju.

Rudnik:

LIKVIDACIJA TRDNJAVE

Rudnik, 14. januarja. — Volivci tega področja so poudarili, da je že skrajni čas likvidirati zastarelo in popolnoma dotrajalo stanovanjsko naselje Trdnjava. Menili so tudi, da je v Kočevju bolje adaptirati sedanji zdravstveni dom, kot zgraditi novega. Nadalje so poudarili, da je nujno modernizirati peko kruha, da so njihove ceste in kanali slabo vzdrževani, da je potrebno urediti razsvetljavo proti Rudniku, napraviti pločnike in nastaviti sposobnega stalnega cestarja.

Vimolj:

ADAPTACIJA SOLE

Vimolj, 20. januarja. — Volivci Vimolja in okolice so menili, da je pri njih najbolj nujno adaptirati šolo, pri čemer bodo pomagali tudi prebivalci. Nadalje so se zanimali za dograditev vodovoda v Predgradu, sklenili so, da bodo dokončali popravilo pokopališča, predlagali oziroma zahtevali so pa še, da bi tudi pozimi morali dobivati pošto po trikrat na teden.

O ostalih zborih volivcev pa v prihodnji številki.

VREME

Okrog 24. in 27. januarja lahne snežne padavine, v ostalem jasno in mrzlo. Konec januarja in prve dni februarja burja.

Glasbena vzgoja mladine

I. polletje se je končalo. A če bodo učenci splošno izobraževalnih šol z veseljem odložili knjige in zvezke za štirinajst dni, se to pri učencih glasbene šole ne bo zgodilo! Nasprotno! Počitnice bodo lahko še bolje izrabili za učenje. Posebno učenci v višjih razredih se že dolgo zavedajo, da je pri študiju instrumenta treba nepretrgoma vaditi, neprestano delati, se nenehno izpopolnjevati. Saj je povedal slaven skladatelj in pianist: če ne vadim en dan, to že sam opazim, če ne vadim dva dni, opazi že moja žena, če pa ne vadim tri dni, opazi — publika! Torej pri nas v glasbeni šoli ni počitnic, ni mirovanja. Nikdar ne znamo dovolj dobro, nikoli nismo tako visoko, da bi ne mogli in morali še više!

Poletje je le nekaj mejnik v delu šolskega leta, čeprav je ocenjevanje v taki šoli malo drugačno in temelji na drugačnih osnovah. Ocena je tu le sad dolgotrajnega opazovanja, rezultat večmesečnega opazovanja posameznega gojenca — saj je pouk individualen — nikoli pa ni posledica enkratnega boljšega ali slabšega znanja. Ker obiskujejo šolo samo otroci oz. mladina, ki ima za glasbo posebno veselje in vsaj neko mero nadarjenosti, so rezultati vsekakor boljši kot na obveznih šolah. Gojenci plačujejo tudi šolnino, zato so tudi materialno prizadeti in zainteresirani, da ne izgubljajo na šoli časa in denarja.

(Nadalj. na 4. strani)

OBISK V ŽIČNICI

»Dela nam ne manjka«

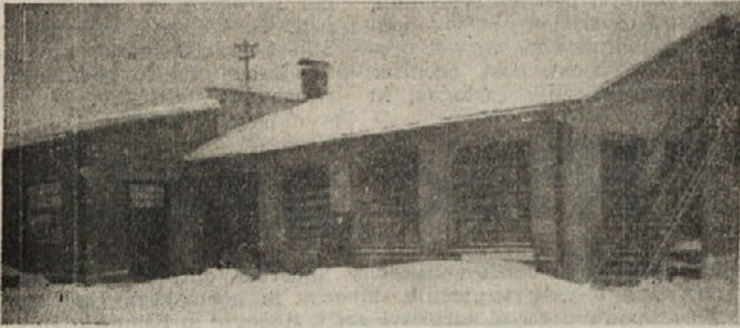
Septembra 1961. V dneh med prvim ribniškim festivalom. Pomemben dogodek za Ribnico — otvoritev obrata Žičnica iz Ljubljane. Slavnost, katere so se udeležili številni gostje, predstavniki matičnega podjetja, nekdanji lastnik prostorov, kjer je dobil streho obrat Žičnice — slikar amater Veljko Oražem iz Ljubljane. Govori, pregledi uspehov matičnega podjetja, pogostitev, spet govori, ogled prostorov in najboljše želje mlademu kolektivu na pot...

Pa pogledimo, kako je ustvarjal kolektiv obrata od predlanskega septembra:

V matičnem podjetju izdelujejo stroje in naprave za lesno industrijo, predvsem sušilnice; s tem namenom je bil ustanovljen tudi obrat v Ribnici. Izdelujejo sicer manjše, prenosne sušilnice,

razmerje med skladi in osebnim dohodkom pa je 51:49.

Obrat, katerega maloštevilni kolektiv dan za dnevno kleplje in sestavlja sušilnice za les, je na »Mlaki« v nekdanji »Planicišport« oz. v nekdanji Oražmovi »elektrarni«. Prostorji so lepi, vendar, kakor je dejal obrato-

Obrat Žičnice v Ribnici

trenutno pa imajo v delu tudi sušilnico za tekstilno industrijo. V obratu je povprečno zaposlenih 11 delavcev.

Lansko leto so si postavili nekoliko nižji proizvodni plan, ker je bil to začetek dela novega obrata in so se ljudje šele privajali novemu delu in organizaciji, in sicer v višini skoraj 59 milijonov. Uspeh pa, ki so ga dosegli preteklo leto, je nadvse zadovoljiv, saj so letni proizvodni plan občutno presegle (84 milijonov din), kar dokazuje, da so se delavci hitro in lahko privadili novemu delu in organizaciji.

Obrat v Ribnici je dosegel v okviru celotnega podjetja lansko leto najboljši uspeh. Čistega dohodka so ustvarili okrog 28 mili-

vodja, jim še marsikaj manjka, stroji, delavci, zvočna izolacija itd. »Le dela nam nikdar ne zmanjka, kar je seveda popolnoma pravilno!« je poudaril...

Marsikaj že napravijo sami, saj matično podjetje izdeluje le nekatere polizdelke, kar pa upo-

števa pri ugotavljanju končne realizacije.

Pa pogledimo še plan za leto 1963. Je sicer precej višji od lanskega, toda ne dosega lanske realizacije, to pa predvsem zaradi tega, ker je težko zagotoviti prodajo artiklov, vrednih po več milijonov dinarjev. No, čeprav so postavili letošnji plan le v višini 76 milijonov, smo lahko prepričani, da ga bodo znatno presegle, če bodo le tako pridni kot lani in če bodo imeli dovolj dela... (vec)

Nič več izigrani potrošniki

Do nedavnega so naše trgovine prodajale tudi predmete, ki bi morali imeti garancijske liste in tehnična navodila, pa jih niso imeli ali pa sta bili obe prilogi pomanjkljivi, razen tega tudi niso bili organizirani servisi za popravilo raznih strojev in aparatov, ali pa servisi niso imeli rezervnih delov, oziroma je moral potrošnik dolgo čakati na popravilo. Skratka: potrošniki so bili pogosto izigrani. Prav zaradi tega pa je aprila lani izšla odredba, ki določa posebne pogoje, pod katerimi se lahko dajo posamezni industrijski izdelki v prodajo.

Odredba velja za naslednje predmete: fotografske aparate, filmske in fotografske kamere, cestna motorna vozila, šivalne stroje, tehtnice, pisalne stroje,

štedilnike, boilerje, avtomate za zapiranje vrat, ure, glasbila, medicinske naprave, lovske puške, električne aparate (hladilniki, sesalci za prah, pralni stroji, likalniki, mlinci za meso, aparati za britje in striženje, tranzistorji, televizorji, radijski sprejemniki, gramofoni, magnetofoni itd.), traktorje in priključke, motorne čolne, kolesa in drugo. Našteli smo le glavne.

Vsak izdelek, ki smo ga našteali, mora biti opremljen s TEHNIČNIM NAVODILOM (ki mora vsebovati podatke o lastnostih, načinu uporabe in vzdrževanju izdelka, uporaba zapletenih izdelkov pa mora biti razložena tudi s fotografijami, risbami ali skicami) in z GARANCIJSKIM LISTOM, ki mora vsebovati med drugim tudi: proizvajalčev naslov, oziroma naslov uvoznega podjetja, ki daje garancijo, čas garancije, kje da potrošnik kupljeni predmet lahko popravi in drugo. Če traja popravilo predmeta, ki je v garanciji, nad 10 dni, se mora garancija tudi za toliko dni podaljšati, oziroma če se predmet ne da popraviti v 60 dneh, ga mora prodajalna oz. proizvajalec zamenjati.

Tržna inšpekcija redno kontrolira, če se trgovine pridržujejo te odredbe. Zaradi neupoštevanja odredbe je inšpekcija vložila s področja Kočevja in Ribnice že 4 prijave pri gospodarskem sodišču. Te štiri trgovine so namreč še po izidu odredbe prodajale izdelke z nepravilno opremljenimi garancijskimi listi ali celo brez njih.

Nastop v vrtcu

(fg) — Strokovni aktiv vzgojiteljic predšolskih otrok iz Kočevja, ki ga vodi Anica Viličič, je prejšnji petek pripravil v ribniškem otroškem vrtcu vzoren nastop. S tem so hoteli pokazati oblike dela s predšolskimi otroci v vrtcu. Pri nastopu je sodelovala tudi pedagoška svetovalka za predšolsko vzgojo iz Ljubljane.

V uvodnem delu so otroci izvedli gibalno vajo, pri čemer so pokazali precejšnjo skladnost in disciplino. Nato

so obravnavali vsebino pesmi, ki jo je ponazarjala slika, pred zaključkom pa so iz skatlice izdelovali miniaturne hišice za ptičke.

S tem so otroci pokazali gledalcem delček življenja v vrtcu, kar nekateri ocenjujejo kot čisto navadno varstvo otrok. Videli pa smo, da so otroci v ribniškem vrtcu v skrbnih rokah in pod strokovnim nadzorstvom in da je za njih že to neke vrste priprava na življenje...

OD PETKA DO PETKA DOMA IN PO SVETU — OD PETKA DO PETKA DOMA IN PO SVETU

OD PETKA DO PETKA DOMA IN PO SVETU

SEDMI KONGRES LJUDSKE MLADINE JUGOSLAVIJE se je začel 23. januarja v Beogradu. Prisostvuje mu okoli 400 uglednih gostov, 1400 delegatov in 36 tujih delegacij. Na kongresu je govoril tudi generalni sekretar ZKJ in predsednik Jugoslavije Josip Broz-Tito, ki je med drugim dejal, da gre v naši državi z več republikami v glavnem za idejno-politično integracijo, ki je pogoj za integracijo v ekonomiki, socialistični kulturi, znanosti, umetnosti in drugem. Ko je govoril o ekonomski integraciji, je med drugim dejal, da je integracija ekonomske, ali bolje rečeno proizvodnje, predvsem stvar samih proizvajalcev, ki bodo v njej najboljše našli svojo računico oziroma korist tako zase kot za vso skupnost. Združevanje proizvajalcev v republikah in med republikami je velikega pomena za močan gospodarski razvoj skupnosti kot celote. Poudaril je tudi, da je lokalizem zelo škodljiv, ker pozablja na koristi skupnosti kot celote. Ko je govoril o intelektualizmu in kulturi, je med drugim dejal, da se pri nas trudimo, da bi izšolali čimveč intelektualno sposobnih ljudi, ker si brez njih ni mogoče zamisliti našega nadaljnjega in hitrega napredka. Pograjal je tudi tiste maloštevilne jalove intelektualce, ki zlasti v literaturi, slikarstvu, filmu in drugod lebdiijo nekje izven naše stvarnosti in ki so v glavnem nosilci negativnih vplivov iz tujine. Nadalje je poudaril, da ni bilo v naši deželi nikdar toliko prevajanja in tiskanja razne »sund-literature« kot danes. Taka literatura pa zelo slabo vpliva na mladino, zlasti na tisto, ki se pripravlja, da bi se ukvarjala ali pa se že ukvarja z literarnim delom. Ali lahko pasivno gledamo, kako ti sodobni bedneži kvarijo mlada srca? Nadalje je dejal, da bi opozoril tudi na potrebe, da se mladina

v mladinskih organizacijah malo bolj posveti marksistični vzgoji, ker se mu zdi, da ideološko delo v ljudski mladini ni ravno preveč množično in na potrebni višini. Idejna oborožitev pa veliko koristi: težje je zapasti vplivom raznih negativnih pojmovanj in več kritičnosti je za razne slabosti in protisocialistična pojmovanja.

OPUSTITEV ATOMSKIH POSKUSOV: Vse kaže, da so trojni razgovori o opustitvi atomskih poskusov krenili po izmenjavi pisem med Kennedyjem in Hruščovom naprej in da so glavne ovire na poti do sklenitve sporazuma odstranjene. Razširile so se tudi že vesti, ki pa še niso potrjene, da se je sovjetski premier pripravil sestati z ameriškim in britanskim. Namen tega sestanka naj bi bil podpis sporazuma o opustitvi atomskih poskusov.

ADENAUER JE OBISKAL DE GAULLA in mu predlagal kompromisno formulo za priključitev Velike Britanije v Evropsko gospodarsko skupnost. Kancler je predlagal francoskemu predsedniku, naj bi posebna komisija sestavila »seznam težav«, ki ovirajo Vel. Britaniji dostop v EGS. Za zdaj je na seznamu 41 problemov.

OB DRUGI OBLETNICI LUMUMBOVE SMRTI, se pravi sredi prejšnjega tedna, so bile po vsem Kongu slovesne komemoracije. Osrednja komemorativna svečanost je bila v Leopoldvillu, prisostvovali pa so ji predsednik Lumumbove stranke MNC Gbwe-nije, predsednika obeh domov kongoškega parlamenta in ministri osrednje vlade.

OD PETKA DO PETKA DOMA IN PO SVETU — OD PETKA DO PETKA DOMA IN PO SVETU

OD PETKA DO PETKA DOMA IN PO SVETU

Širjenje tehnične kulture je stvar družbe

Sredi januarja je bil v Zagrebu 4. kongres Ljudske tehnike Jugoslavije. Sedemletno obdobje nam je dalo lepe in pomembne uspehe, saj se je LT razvijala od klasičnih oblik tehničnega »hobija« v res mnogostrano organizacijo z nad 5000 društev in 500.000 člani, od tega je 80 % mladine.

Ze sam napis nad predsedstvom TEHNIKO NARODU je bil pomembno geslo in vsebina razprav, obenem pa tudi naš novi program. Ko smo z velikim odobravanjem sprejeli pozdravno brzojavko predsednika Tita, smo poslušali predsednika COLTJ Leskoška-Luko, ki nam je podal vrsto aktualnih vprašanj ter bodočih nalog LT, ki so tudi predmet diskusij plenarnih zasedanj in komisij.

V teh letih je šlo skozi tečaje LT nad milijon mladih ljudi ter 227.000 mladincev na avtocesti, nad 300.000 pionirjev je v raznih tehniških kroških učilo 15.000 vzgojiteljev, razne akcije Meseca tehnike in Tehnike mladini so v teh letih zbrale nad milijon in pol pionirjev in mladine, 26.000 traktoristov je sodelovalo pri tekmovanjih in na seminarjih, na pobudo LT je bil uveden v obvezne šole in gimnazije tehnični pouk itd.

Z ozirom na nove prilike in spremembe v življenju, razvoju samoupravljanja in novih pogledih na tehnično kulturo je kongres sprejel programsko deklaracijo LT, ki govori o tem, naj bo v bodoče poleg sedanjih in novih oblik tehnične dejavnosti v LT skrb za tehnično rast med mladino in narodi še stvar sindikatov, Ljudske mladine, inženirjev in tehnikov, SZDL, JLA, DPM itd.

Za vodstvo oz. koordinacijo pa se osnujejo v zveznem republiškem, pokrajinskem, okrajnem in občinskem merilu posebni sveti, ki bodo na podlagi posebnih statutov

razvijali tehnično kulturo.

Prvič je sedaj prešla ta skrb iz organizacij LT tudi na družbo in ostale organizacije, ki bodo to dejavnost morale tudi materialno podpirati. To je bil drugi najvažnejši sklep kongresa. Ob koncu je bil izvoljen prvi zvezni svet LT. Za častnega predsednika je bil izbran tov. Luka zaradi njegovih posebnih zaslug pri 16-letnem delu v LT.

Med kongresom so nam zagrebški tovariši pripravili več prireditev, od katerih naj omenim samo dve.

V dveh stavbah nekdanjega zagrebškega velesejma smo prisostvovali otvoritvi prvega tehniškega muzeja v državi, kjer smo videli razvoj od vodnega mlina do najmodernejših turbin, v posebni hali pa vsa vozila od vlaka, ladje, do letal in avtomobilov. V drugi zgradbi smo šli v pravi rudnik, kjer so nam tolmačili in nas vodili od jaška do jaška velenjski rudarji. To je šele začetek tehniškega muzeja; razširili ga

bodo na vse ostale zgradbe ter ga dopolnili s predmeti iz kemije, fizike, astronomije, atomske energije itd.

Druga prireditev je bila v Zagrebškem narodnem gledališču, kjer smo najprej poslušali nekaj

besed o življenju in delu velikana Nikole Tesle, katerega 20-letnico smrti proslavljamo letos. Nato so nam zagrebški umetniki zaigrali Krležovo Ledo.

Marjan Tratar

Preteklo nedeljo so imeli občni zbor člani ZROP področja Rudnik-Šalka vas. Organizacija je imela v preteklem letu dva strokova predavanja, praktično vajo »Napad na motorizirano kolono«, sodelovali so pri rekonstrukciji napada na Turjak, imeli 3-krat strelske vaje in še razna druga športna tekmovanja. Člani so kritično pregledali dosedanje delo organizacije in ugotovili, da imajo v organizaciji nekaj rezervnih oficirjev in podoficirjev, ki ne

obiskujejo predavanja, vaj in sestankov; da na predavanja ni oficirjev, ki so na vodilnih položajih, čeprav bi s svojimi izkušnjami in znanjem lahko precej pomagali ostalim članom organizacije ter da prav taki, ki v organizaciji ne sodelujejo aktivno, radi poudarjajo, da so rezervni oficirji, kadar jim je potrebna pomoč. V razpravi so govorili še o nadaljnjem strokovnem izobraževanju in drugem.

Štirinajst dni počitnic

Prejšnjo soboto je za štirinajst dni utihnil šolski zvonec po vseh naših šolah; dijaki in učenci so se veselo vsuli iz učilnic, eni bolj, drugi manj veseli, kakršna so bila pač spričevala. No, takoj za šolskimi vrati so verjetno pozabili na šolo in »ceveke« ter se predali zimskemu veselju (ko pa je toliko snega!). Namazali so

smuči, privlekli od nekoč sanke in se zapodili po najbližjem hribočku...

Pa pogledjmo, kakšne uspehe so dosegli učenci posameznih kočevskih šol:

NA GIMNAZIJI je letos 195 dijakov, v prvem polletju pa jih je izdelalo 128 (skoraj 66 odstotkov). V prvem razredu imajo nekateri tudi po več slabih ocen, dijake pa najbolj morijo matematika, kemija in francoščina. Zanimivo je to, da je na gimnaziji veliko več deklet kot fantov (124 : 71), kar nam dokazuje, da gredo fantje po dokončani osemletki raje v druge šole kot pa v gimnazijo.

Spomladi bodo dokončno uredili tehnično delavnico; opremo

na šoli je dober. Odličnih je 65, prav dobrih 152, dobrih 188, 29 pa zadostnih. Pri ocenjevanju so zavzeli zelo strog kriterij, zato je tudi zelo malo zadostnih. Boljši uspehi so od 1.—4. razreda, najslabši pa v 6. in 7. razredu.

Med počitnicami bodo za učence v Kočevju organizirali smučarske tečaje.

SOLA MIRKA BRAČIČA ima 1036 učencev. Izdelalo je 783 (75,57 %) učencev. Uspeh je nekaj slabši kot lani.

243 učencev ni izdelalo, neocenjenih pa je bilo 10 (boleznih itd.) Četrtega februarja se bodo spet odprla šolska vrata, pozabljene bodo smuči in sanke, krepko bo treba zagrabit, da bo popravljen vse zamujeno...

Združitev zadrug

(G) — Zadruga sveta kmetijskih zadrug Ribnica in Sodražica sta sprejela v začetku tega tedna sklep o združitvi obeh zadrug. Sedež nove zadruga bo v Ribnici, sedež gozdnega obrata KZ pa v Sodražici.

Namen združitve zadrug nam je zan, saj smo o tem že večkrat pisali; pač tisto, kar je namen vsake integracije — okrepitev in usposobitev za izvrševanje vedno številnejših nalog (konkretno pri združitvi zadrug) na kmetijskem področju, združeni gozdni obrat KZ pa naj bi predvsem omogočil, da bi postala gozdarska služba res gozdarska služba.

Predvidena združitev že 1. januarja se je sicer nekoliko zavlekla. Sedaj je to opravljeno in

okrepljena zadruga bo lahko stopila na novo pot, se spoprijela z novimi problemi.

Celotno področje gozdnega obrata KZ bo razdeljeno na pet revirjev z 2 do 30 tisoč hektari površine. V vsakem revirju bodo dva do trije logarji ter tehnik. Naloga gozdarjev bo predvsem skrb za gozdove, nega, pogozdovanje, organiziranje sečnje, sklepanje kooperacijskih pogodb itd. Gozdni obrat bo tudi prevzel parcele splošnega ljudskega premoženja, ki so med zasebnimi parcelami. V centrali obrata bodo razporejali investicije v gozdarstvu, posamezni strokovnjaki pa se bodo specializirali za določena področja dela. S tem bo postala gozdarska služba na tem območju strokovna, od česar lahko pričakujemo hitrejši napredek našega gozdarstva.

Kadar govorimo o združevanju zadrug je pomembno predvsem to, seveda poleg tega, da bo močnejša kmetijska organizacija veliko lažje opravljala različne naloge, da se bo čimbolj približala kmetijskemu proizvajalcu. Zadruga bo imela po proizvodnih območjih kmetijske tehnike, ki bodo skrbeli za razvoj kmetijstva ter za tesnejši stak s kmetovalci. In že s tem bo veliko dosegla.

Priključitev železnine

Z novim letom je ribniška kmetijska zadruga oddala trgovino Železnina trgovskemu podjetju Jelka. Zadruga pa bo še naprej obdržala preskrbo kmetovalcev s krmili, gnojili in drugim reprodukcijskim in investicijskim materialom. To je potrebno zaradi uspešnejšega razvoja kooperacije, ker bo te artikule kmetom lahko ugodneje nudila.

»Vlakarji« na poti v šolo — zadnjič v polletju

že imajo, delajo pa kar v zasilnih prostorih. Povedali so nam tudi, da bodo prihodnje leto obvezne vaje iz fizike in kemije, zato bodo potrebovali še en prostor in novo opremo.

NA ŠOLI JOZETA SESKA je 656 učencev. Izdelalo jih je 434 (64,67 %). 219 učencev ima slabe ocene (eden celo 10!), trije pa so neocenjeni. Povprečen uspeh

Livold: zaključen tečaj za nego bolnika na domu

Pred kratkim je bil v Livoldu zaključen tečaj za nego bolnika na domu. Obiskovalo in uspešno zaključilo ga je 10 deklet in žena. To je že drugi tečaj v zadnjih nekaj tednih, ki so ga obiskovale livoldske žene in dekleta.

GLASBENA ŠOLA PO ZAKLJUČKU I. POLLETJA

Glasbena vzgoja mladine

(Nadalj, s 1. strani)

Šola ima trenutno 100 učencev in sicer 40 v I. razredih, 49 v II. razredih, 3 v III. in 8 v IV. razredu. Število učencev je od začetka leta močno nihalo. Nekateri so šele po enomesečnem učenju spoznali, da nimajo za glasbo potrebnega veselja ali nadarjenosti, drugi so se spet preselili ali začasno odšli iz Kočevja (vajenci), nekaj je tudi takih, ki so si napačno predstavljali učenje instrumenta.

Na šoli je bilo ob zaključku I. polletja 19 odličnih učencev, 42 prav dobrih, 11 dobrih, 27 zadostnih in 1 nezadosten učenec. V teh ocenah so pa upoštevani le instrumenti; pri nauku o glasbi je uspeh pa spoznanje slabši, kar je ipa tudi razumljivo, ker ta predmet le nekoliko diši po »teoriji« in učencem pri nas in povsod po svetu ni ravno preveč pri sredu.

Važnejše kot so ocene je vprašanje, koliko šola opravlja svoje poslanstvo in dosega svoje namene. Njen glavni cilj je namreč, kot smo že mnogokrat povedali, vzgoja mladih ljudi, da bodo ljubili glasbo, se v njej aktivno udeleževali, plemeniti s tem sebe in druge. Ta cilj pa lahko dosežemo prav pri vakem instrumentu! Starši učencev, ki se uče kak instrument, bi gotovo vedeli povedati, koliko ur presede mladi ljudje pri instrumentu, se vadijo v natančnosti, vztrajnosti, se uče ločiti dobro glasbo od slabe — vse stvari, ki so današnjemu mlademu človeku tako potrebne! Predvsem bi radi aktivizirali mladino, jo spravili v resničen stik z glasbo. Vse preveč imamo samo pasivnih poslušalcev, ki imajo

mogoče ves dan prižgan radijski aparat, a nimajo od tega ničesar. Gledanje televizije in poslušanje radia ni aktivno kulturno udejstvovanje, kot ni fizikultura, če prisostvujemo športnim tekmam in navijamo za te ali one! Vsa naša vzgoja, vse naše sodobno šolstvo je usmerjeno k resnični dejavnosti mladine! Če hočemo vzgojiti bodoče poslušalce koncertov, obiskovalce gledališča, bralce knjig, ljudi, ki bodo znali tudi lepo in pravilno spregovoriti zbranim ljudem, ki bodo znali prav izraziti svoje misli, obiskovalce razstav, moramo aktivizirati na vseh teh poljih že otroke! Zato gojimo po šolah dramatik, lutkarstvo, tehnični pouk, dajemo težke milijone za glasbeno šolstvo, uvajamo v gimnazijo umetnostno vzgojo, vse le z namenom in ciljem vcepiti že mladini v nežni dobi potrebo po kulturnem izživljanju, potrebo po kulturnih užitkih. Naša družba je še pravočasno spoznala, da je treba mladega človeka zaposliti, mu dati možnost udejstvovanja tam, kjer čuti posebno veselje in nagnjenje, talent. Ni važno, je to telovadba, dramatika, branje knjig ali glasba, še manj je važno, kateri instrument se kdo uči! Milijoni, ki jih družba daje za te vrste mladinskega udejstvovanja, se bodo obrestovali in se že obrestujejo! Vsa še tako popolna tehnična sredstva in aparati ne bodo mogli nikoli nadomestiti tega, kar človek doživlja, če sam nekaj naredi, zapoje, zaigra, pove, prebere itd.

Vsak pameten človek ve, da z napredkom družbenih odnosov, z razvojem civilizacije rastejo tudi

kulturne potrebe v človeku. Niso samo polne kinodvorane, razprodane so mogoče še bolj gledališke hiše, koncertne dvorane. Kdaj v naši zgodovini bi mogli zapaziti tako množično zanimanje za dramatik, glasbeno življenje, športno udejstvovanje? In naša naloga je, da zagotovimo že v otrocih ta čut, to potrebo po lepota umetnosti. Potreba po umetniških užitkih ni noben »konjiček«, to je notranja potreba vsakogar, ki je umetnost sploh že kdaj občutil in jo doživel. Potem so bili vsi veliki misleci, pisatelji, pesniki, dramatik, glasbeniki, slikarji in arhitekti le »konjičkarji«, ki so iz nekega nerazumljivega veselja ali čudaštva ustvarjali dela, ki jih uživamo ne samo že stoletja, ampak tisočletja?

Naj povem še to, kako je ustvarila glasbena šola stike z občinstvom Kočevja in kočevske komunne. Na 15 prireditvah je nastopilo 27 učencev več kot stokrat. Kolikor nam je znano, je bilo poslušalstvo povsod zadovoljno iz izvajanjem. Čeprav je na šoli toliko začetnikov in učencev nižjih razredov, so le že stopili na oder in premagali začetni strah. Kdor je že kdaj javno nastopal, posebno v glasbi, ve, kako je to za večino ljudi težko!

25 gojencev je napravilo v decembru turnejo po 4 osnovnih šolah kočevske občine (Fara, Kočevska Reka, Livold in Stara cerkev). V enournem programu so pokazali malim poslušalcem vse instrumente, ki se na šoli poučujejo, jim zaigrali vsak po nekaj lahko razumljivih skladb in tako navduševali za glasbo in učenje instrumentov. Kdor je videl malčke, kako napeto so sledili tudi najbolj nežnim zvokom kitare ali blokflavte, opazil, kako so se jim svetile oči ob poskočnem ritmu koračnice ali pesne skladbe, bi

začutil, da je to prava pot, da otroke zaktiviziramo, jih navadimo na sprejemanje in doživljanje lepega, plemenitega! Koliko jih je po končanem programu izjavilo, da bi se radi učili ta ali oni instrument! Upajmo, da se jim bodo kdaj te njihove — končno skromne in plemenite želje — uresničile! Uprava šole se na tem mestu tudi prav iskreno zahvaljuje vodstvu podjetja Itas Kočevje, ki je pomagalo z veliko uvidevnostjo pri prevozu mladih glasbenikov na šole.

Če bo šola še vzgajala kadre, ki se bodo mogli vključiti v godbo, v manjše zabavne ansamble, če bo kdaj Kočevje dobilo vsaj skromen orkester, če bo vzgojila kakega pianista, ki bo mogel vsaj skromno spremljati pevca ali instrumentalista, bomo dosegli veliko. A nad vsemi temi cilji je želja in namen: vzgoja mladine v kulturne in delavne, vztrajne, natančne občane! Mislim, da za kaj takega ni škoda ne sil ne — denarja!

M. H.

Zgodba o dveh mestih

Angleški film Zgodba o dveh mestih, ki je posnet po istoimenskem romanu Charlesa Dickensa, bo 16. in 17. februarja na sporedu v Ribnici. Na platno so res zaživali v čisto dickensovem vzdušju junaki romana. Posebno se nam bo prikupil mladi odvetnik, ki je odšel pod giljotino, da bi rešil življenje možu, ki ga je ljubila njegova oboževanka. Odlični so prizori napada francoskih revolucionarjev na Bastillo. Z zločinskimi fevdalci končoč obračuna francoska revolucija. Film si je vredno ogledati.

OBRAZI:

»Imela sem tri može«

Včeraj so stopili Namlihova mama v devetdeseto leto, oziroma točneje: predvčerajšnjim (23. januarja) so imeli devetinosemdeseti rojstni dan. Terezija Voršič, ki jo vsi poznajo kot Namlihovo mamo, me je dočakala z že kar napisanim življenjepisom in mi požugala:

— Tako morate dati notri, kot sem napisala in da ne boste nič lagali.

No, pa preberimo njen življenjepis:

»TEREZIJA VORŠIČ-NAMLIH

sem v devetdesetem letu starosti. Bila sem trikrat poročena. Prvega moža sem imela osem mesecev, drugega osem let, tretjega pa osemnajst let. Prvi se je pokvaril pri vojaških vajah in umrl, drugi je umrl za pljučnico, tretjega je pokvarila krava z rogom in je tudi moral umreti.

Imela sem 7 otrok (4 še živijo), razen tega pa imam še 8 vnukov in 11 pravnukov. Od teh jih živijo 6 v Avstraliji, 11 pa v Tuzli.

Preživela sem že dve vojni, obakrat mi je bilo vse imetje uničeno. Italijan nam je petnajstega leta prvič požgal hišo v Bovcu in kar je bilo v njej, drugič pa je požgal tudi vse v Cvišlerjih. Bila sem večkrat begunka, lačna in nisem imela kaj obleči. Zdaj sem pa vesela in s »ta mlado« zelo zadovoljna ter pravim: »Naj živi naš Tito!«

Trideset let sem že vdova in živim pri sinu (Podgorska 30, Kočevje). Preživela sem že šesto

pljučnico. Ko sem zdrava, rada pletem, predem, krpam, najraje pa šivam na šivalni stroj.

Vsem bralcem želim srečno novo leto!

Še nekaj materinih spominov:

Kruh iz zrezane slame, zmletega divjega kostanja in otrobov sem jedla z otroci med prvo svetovno vojno v begunskem taborišču Bruck ob Litvi. V taborišču nas je bilo 52.000 in vsak dan je pomrlo predvsem od lakote okoli 150 ljudi. Tam je umrla tudi ena mojih hčera. »Kruh« se je v kavi raztopil, da je na dnu posode ostala od njega le bela usedlina.

Oče je bil lovec. Včasih je prinesel domov tudi mlade lisice in jazbece, ki so jih izletniki radi gledali ter mu plačevali za ogled po 10 krajcarjev. Lisičko je oče udomačil in je hodila potem skupaj z njim in psom na lov. Včasih je ostala po nekaj dni v gozdu, potem pa, ko je šel oče spet na lov, se je z njim vrnila. Nekoč

je ukradla sosedovo kokošo. Oče je moral potem sosedu dati eno naših kokoši, lisičko pa je ubil...

Divjačina nam je prav prišla,

ker smo imeli bolj poredko meso. Vendar bi moral oče ustreljeno divjačino dajati sodniku, ki je imel lovišče v zakupu. Naši so se bali, da ne bi jaz, ki sem bila še majhna, sodniku povedala, da jemo doma divjačino. Naučili so me, naj na sodnikova vprašanja, če je oče kaj ujel, odgovorjam: »Nič ni ujel, le ves zmrznjen se je domov pritresel.« In jaz sem sodniku tudi tako odgovarjala...

Lovec brez brade. V Trenti sta dva lovca ustrelila medveda. Mi-

slila sta, da je mrtev, pa ni bil. Ko sta prišla k njemu, se je medved dvignil in enemu odtrgal brado, drugemu, ki je lezel na drevo, pa peto. Tistemu, ki mu je odtrgal brado (pisal se je Torbar, po domače pa smo rekli njihovi hiši »pri Špiku«) so potem z lijavko vlivali hrano v grlo.

Z materjo sva se pogovarjala še o tem in onem. Med drugim mi je povedala, da je pojedla največ krompirja, fižola, repe, močnika in mleka. Mesa in sladkarij je pojedla bolj malo in samo takrat, ko je služila pri razni gospodi. (Služit je šla že s 14. letom, takoj ko je končala šolo). Vina ni pila, ker ga tudi niso imeli. Zdaj spije včasih mešanico: pol kozarca vina, pol vode, vse skupaj pa osladka s sladkorjem.

Bolni so bili mati večkrat. Pljučnico so preboleli kar šestkrat, zadnjo prav ta mesec. O njej so dejali:

— Ko sem imela pljučnico, mi jezik ni tekkel, zdaj je pa spet vse dobro.

Imeli so še bronhitis, odpovedale so jim noge in morda še kakšno bolezen, ki so jo pozabili ali pa ji ne vedo imena.

Vidijo tudi še zelo dobro, saj so svoj življenjepis (ki ga objavljamo) napisali brez očal, zelo čitljivo in ga sestavili bolje kot marsikateri dopisnik.

Ob slovesu sem materi obljubil, da jo bom obiskal, ko bo praznovala stoti rojstni dan (seveda, če bom takrat še živ).

RAZGOVOR S ČLANOM SLOVENSKEGA OKTETA

Urban gre po svetu

Slovenski oktet. Kdo ga ne pozna, kdo ne pozna pevcev, ki so ponesli s pesmijo v svet našo domovino, ki so z vsem svojim srcem zapeli povsod, kamor jih je vodila pot. Naša pesem je iz njihovih grl zadonela skoraj v vseh glavnih evropskih mestih, potovala je z njimi v daljnji Sanghaj in Peking ter se zopet vrnila domov, med naše zasnežene gore, med gričke, kjer zori vino in cveti ajda in kjer dekleta spleta šopek za fanta. Dolga je bila njena pot, vendar ni se vrnila utrujena, vrnila se je domov z zavestjo, da so tudi v tujini izvedeli zanjo, jo znali ceniti in jo temu primerno tudi nagradili. Vrnila se je ponosna, ponosna tudi na svoje fante, ki so jo znali predstaviti v svetu, ji znali dati živo obliko. In med pesmimi, ki so potovale z našim oktetom v svet, je bila tudi naša himna, pesem o Ribničanu Urbanu. Povsod so ga radi poslušali, povsod so radi prisluhnili njegovemu ponujanju »suhe robe«, povsod so bili zadovoljni z njegovim hudomušnim tarnanjem.

Toda kaj bi govoril, naj vam o njemraje govori eden naših svetovnih popotnikov Tone Kozlevčar, ki se je rad odzval prošnji, me povabil na dom ter mi odgovoril na nekatera vprašanja.

— Nekaj o sebi in oktetu?

— Doma sem iz St. Vida in sem bil prvorojenec očeta bajtarja. Pri hiši nas je bilo osemnajst otrok. Kot najstarejši sem moral že zelo zgodaj zapustiti domače ognjišče. Šestleten deček sem že služil za pastirja na Polakovi graščini pri Grahovi vasi. Ko sem imel štirinajst let, me je oče odpeljal v Ljubljano in me dal v uk mojstru prekajevalske obrti. V Ljubljani me je slišal peti tedanji skladatelj in povodja pevskega društva Sava France Venturini, ki me je nato kmalu pritegnil. Tedaj so sodelovali v društvu tudi bratje Lumbarji, kasnejši »Fantje na vasi« in pevec Mirko Dolničar.

Ko sem se izučil, sem bil nekaj časa tajnik združenja delavske organizacije, vendar sem ta poklic zapustil ter dobil službo pri leteli policiji. V tem poklicu me je tudi doletela vojna. Nato so me nekaj časa preganjali po zaporih, sodišču in prisilni delavnici. Proti koncu vojne pa sem bil v Ribnici.

Po osvoboditvi sem se vpisal na akademijo za glasbo, pel v radijskem zboru in v zboru filharmonije. Glasbo sem študiral pri rektorju Juliju Betetu, kateremu sem še danes hvaležen, ker me je zastoj poučeval. Pri ustanovitvi Slovenskega okteta sem bil izbran na avdiciji med štiridesetimi kandidati. Danes sem uslužbenec koncertne direkcije Slovenije in sicer referent za koncerte na podeželju.

— Vaše želje?

— Želeli bi, da bi naš Slovenski oktet čimdalje ponesel v svet našo slovensko in jugoslovansko pesem, posebno pa v naše kraje in vasi in s tem pripomogel, da bi nas razumela tudi mladina in gojila našo pesem naprej.

— Kje vse ste zapeli ribniško in kako so jo sprejeli razni narodi?

— Slovenci imamo malo takih pesmi. Opozoriti vas moram, da je bil prav vaš Gallus tisti, ki je odprl pot zborovskemu petju pri nas. Naš Ribničan je poznan do Dunaja in Pariza. Ljudem je razumljiv kot bi bil njihov. Pesem je tako šegava in življenjsko resnična, to je človek, ki se je s svojim krošnjarnjenjem boril za kruh. Hvalisanje njegove robe vzbudi pri poslušalcih zanimanje. Poleg tega pa se melodija odlično prepleta z besedilom in da nekako zaključno celoto. Skratka; Ribničani ne bi mogli izdelati boljše

»suhe robe« kot je prav ta pesem. To je pristno naše narodno blago, ki je osvojilo svet kot naši drobni zobotrebci. Poslušalci imajo pred seboj v svojem jeziku

Slovenski oktet

tekst in Ribničan jim s svojim hvalisanjem postane bližji, zlasti če pomislimo, da imajo tudi drugi narodi krošnjarje (zlasti Italijani), vendar Ribničan prekriči vse in z lahkoto proda svoje izdelke.

In kje smo jo peli, Povsod, kjer je hodil Slovenski oktet! Brez te pesmi ni koncerta. Peli smo jo v Parizu, Palermu, Bruslju, Moskvi, Sanghaju, Pekingu, v rimskem radiu, na Češkem, Norveškem, v Zenevi, pred maršalom Titom, Hruščevom in Heile Selasijem. V Berlinu smo jo morali na nekem koncertu ponoviti kar triindvajsetkrat. Posneli smo jo tudi na plošče za tvrdko Phillips. Plošče sedaj vrtijo po vsem svetu že sedmo leto. Mislim, da ni noben

krošnjar prehodil toliko sveta kot ta pesem in z njo tudi mi.

Prav letos jeseni pa jo mislimo ponesiti tudi v Ameriko, kjer pa jo seveda že poznajo z gramofonskih plošč. Predvsem bomo imeli tam koncerte za Amerikance, vendar bomo v naš program vključili tudi koncerte za naše rojake in jim prinesli s tem vsaj delček njihove rodne grude.

— Kaj menite o Ribničanih in njihovem festivalu?

— Ribnico sem spoznal proti koncu vojne. Tedaj sem moral kopati pod silo okupatorjeve puške v Mali gori bunkerje. Vse okoli nas je dehtela pomlad in vsi smo čutili, da nam bo cvetelo je šmarnic, ki se je tedaj belilo v gozdu, prineslo nekaj lepega, čistega, porojenega iz krvi, a vendar lepega. In glej: tu sem dočakal svobodo.

V Ribnici imam mnogo prijateljev, zlasti prijetno se počutim s kolegi v gostilni »Pri Cenetu«, kjer se je baje tudi rodila ta pesem. Vesem sem, da se je Ribnica spomnila na tak kulturni spomenik, kot je festival. Mislim, da je vodstvo Festivala na pravi poti, ker nudi obiskovalcem predstave od narodne pesmi, simfoničnih in dramskih predstav. Prav vesel sem, da tudi ribniški zbor lepo napreduje, kljub težkim pogojem, ki jih ima. Zagotavljam pa vam, dokler bo hodil Slovenski oktet po svetu, bo z veseljem zastopal domovino naše »suhe robe«.

— Bi hoteli še gostovati pri nas?

— Vsekakor! Toda, saj smo vedno, kadar zapojemo vašo himno, Ribnici, pa čeprav so med nami velike razdalje. Zapojemo jo z vsem srcem, kot bi jo peli med vami, zato še enkrat: pozdravite Ribničane in jim naročite, da pričakujemo, da bodo ustvarili še lepšo himno kot je ta. Z veseljem jo bomo zapeli!

Končala sva. Ob slovesu mi je prijetno stisnil roko. Še dolgo sem premišljeval njegove besede. Verjetno bi jih potrdil vsak od ostale sedmorice Slovenskega okteta. Prav gotovo bi jih! Čez nekaj časa bodo zopet odšli v tujino in mi z njimi, ko jim bodo navdušeni poslušalci zaploskali nekje v Ameriki, na Norveškem, Parizu ali kjerkoli, tedaj bomo z njimi in se veselili njihovih uspehov, kajti tudi oni so z nami in živijo z nami, kadar pojejo našo pesem.

Miha Mate

Vtisi iz domovine

V glasilu ameriških Slovencev »Prosveta«, ki izhaja v Chicagu, pišejo pogosto naši izseljenci o vtisih z obiskov v domovino. Posredujemo nekaj odlomkov iz potopisa »O vtisih z obiska rojstnega kraja«, ki jih je napisal za »Prosveto« F. A. Vider.

O SOCIALNEM ZAVAROVANJU

— Iz opazovanja in pogovorov z rojaki, ki želijo, da se socialna bolniška oskrba ljudi v Jugoslaviji ohrani, sem zvedel, da je število nepotrebnih zdravniških prijav precejšnje in da bi se jih dalo znatno znižati, če bi morali ljudje sami nositi finančno breme bolnišnic in zdravnikov. Industrijski delavec med boleznijo prejema plačo. Ko vidi, da je treba okoli doma nekaj postoriti, se priglasi zdravniku, da je bolan in ostane potem na bolniški listi toliko časa, dokler ni doma vse uredil, potem se pa spet javi, da je zdrav. Zdravniki

pa menda ne ugotovijo diagnoze ali pa jim je vseeno, če so ljudje bolni ali zdravi na bolniški podpori.

O PROIZVODNOSTI

— V produkciji pa sodim, da je med našim, ameriškim delavcem in evropskim (avtor opisuje v tem sestavku tudi vtise iz ostalih evropskih držav op. ur.) delavcem velika razlika. Opazoval sem na primer zidarje, ki so popravljali staro hišo. Brez vsakega pretiravanja lahko rečem, da bi delo, ki ga opravlja jugoslovanski zidar v več kot osmih urah, opravil naš, ameriški, v nekaj urah.

O ODHAJANJU NA DELO V NEMCIJO

...Da je v Zapadni Nemčiji najbrž boljša gospodarska prosperiteta in višje delavske plače kot v Jugoslaviji, je morda že res, ampak ta mladina (avtor misli jugoslovansko op. ur.) najbrž ni dovolj poučena, da gre zasluga za nemško prosperiteto naši, ameriški, vladi, ki je do sedaj — kot je bilo v časopisih poročano — že nasula v nemški industrijski koš skoro 10 milijard dolarjev. Ko naš Miklavž enkrat preneha nositi Nemcem darove, se znajo tudi tam gospodarske razmere spremeniti. Na argumente nekaterih mladincev sem slišal odgovore treznih ljudi, da tak sentiment med njimi prevladuje iz enostavnega razloga, ker jim gre vlada posebno na roko in so tako vsega siti, pa jim rojijo po glavi le avtomobili...

POSLEDNJA VOŽNJA LJ13-00

Autobus v Kolpi

KOPEL V KOLPI PRI — 18 ● DVE TRETJINI AVTOBUSA UNICENEGA ● STROŠKI REŠEVANJA OKROG MILIJON IN POL DINARJEV ● SKUPNO Z NESREČO — POHVALA

14. januarja se je šofer Lojze Palman kot navadno vrnil iz Ljubljane na Brod na Kolpi. Morala je imeti nekaj zamude, ker je vreme tako, snega pa več kot preveč. Pričakoval je, da je za tisti dan dovolj dela in da se bo lahko spočil, toda odpeljati je moral potnike Osilnico, kjer je bil avtobus Brod—Osilnica v Osilnici pokvarjen.

Odpeljal je in srečno prišel v Osilnico, kjer je kolegu še pomagal popravljati avtobus. Ko je bila okvara odstranjena, je sedel za volan in se sam vrnil proti Brodu. Ura je bila okrog 10 zvečer...

Cesta je bila izredno slaba, zasnježena, ozka, zato je vozil počasno, tako da je prišel v Kuželj šele okrog polnoči. Bil je že tako utrujen, da je ustavil in nekaj časa počival.

In nato je spet odpeljal. Nekaj časa je še vozil, na ovinku nedaleč od Broda pa je avtobus zdrsnil s ceste v kolpo (okrog 9 metrov globoko). Voznik se ne spominja, kako je prišlo do nesreče, ve le, da se je znašel v vodi (avtobus je bil preobrnjen), da se je nekako izmotal iz njega in plaval pod vodo do najbližjega brega. Ves zmrznjen se je komaj privlekel na Brod in pred vrati hotela omagal. Tu so mu tudi nudili prvo pomoč.

Ura je bila okrog enih po polnoči, voznik pa je bil že **dobrih 21 ur na nogah!**

Šofer je močno prehlajen. Roki ima do komolcev pomrznjeni, po glavi in po ostalih delih telesa pa je potolčen.

To je ena največjih nezgod našega podjetja. Avtobus je do dveh tretjin uničen, vendar dokončne škode še niso mogli ugotoviti. Reševanje, ki je stalo podjetje okrog milijon in pol, je trajalo teden dni.

Zadnja nesreča nam kaže, da morajo biti šoferji med vožnjo spočiti, posebno pa v takem vremenu. Alkohol večkrat ni potreben (šofer je bil popolnoma trezen!), zadošča utrujenost in slaba cesta. Prav sedanjo slabo vreme z velikimi snežnimi zametmi je močno paraliziralo cestni

promet ne le pri nas, ampak povsod. Tudi naši avtobusi vozijo z velikimi zamudami, šestokrat pa ostanejo v zametih ali se pokvarijo (v enem samem dnevu so se pokvarili ali ostali v zametih štirje avtobusi!).

Pri vsem pa je najbolj zanimivo to, da je šofer Palman 14. januarja, to je nekaj ur pred nesrečo, dobil odločbo Poslovnega združenja industrije tovornih avtomobilov Jugoslavije o priznanju in denarni nagradi kot eden najboljših šoferjev. S prejšnjim avtobusom je namreč prevozil pod zelo težkimi pogoji (kočevska cesta) nad 168.000 kilometrov brez generalega popravila!

(vec)

Potovanje po petih morjih

Pred kratkim smo pripluli v kopali in preoblekli v bele obleke ter se sprehodili po mestu. Povsod so nas lepo sprejemali, da smo se, čeprav med tujimi ljudmi, prijetno počutili.

Ko smo se vrili v Sredozemlje, je postalo spet hladno, vendar smo bili dobre volje, ker smo se vračali v domovino. Lepega dne smo pripluli v naš Split. Veseli smo bili, da smo se srečno vrili z dolgega potovanja, veseli tudi zato, ker smo videli toliko sveta in toliko prijaznih ljudi, ki spoštujejo Jugoslavijo.

Stanko Vidmar.

V. p. 5392/6 Divulje-Split

Drobne iz Ortneka

(V. P.) — Podjetje Slovenija-cesta že postavlja montažne hišice za delavce, ki bodo delali pri gradnji ceste Ljubljana—Kočevje.

V počitniški dom v Ortneku so prišli mladinci iz Pule, da se bodo naučili čistega zimskega zraka

Ptiček vrabček

Bilo je nekega jesenskega dne. Otroci smo se igrali na dvorišču. Nenadoma eden od nas zakliče »Poglejte vrabčka!« Vsi smo stekli k njemu in ga ogledovali. Ni bežal, ker še ni znal dobro leteti. Bil je še mladič. Tudi premražen je bil. Nekdo se je oglasil: »Nesimo ga v našo drvarnico!« Odnesli smo ga. Stekli smo po nekaj drobtin. Jaz sem šla domov po nekaj vate in krp. Ko si je opomogel, je pojedel drobtinice. Najstarejši se je spomnil, da bi ga dali v drevesno luknjo in mu napravili ležišče. Naredili smo, kar je predlagal. Se nekaj drobtin smo mu natrosili. Ko smo to opravili, smo šli domov, saj je bila že tema.

Zjutraj smo odšli na drevo pogledat vrabčka. Bil je še zgoraj, toda mrtev. Prinesli smo ga z drevesa. Z žalostnimi obrazi smo ga gledali. Skopali smo jamo in ga položili notri. Skoraj v joku smo zasuli grobek. Naredili smo mu lepo gomilo in ga vsak dan obiskovali.

Jelka Muhič
5. d. r. osn. šole
Mirka Bračiča

Za SMEH in DOBRO VOLJO

PTIČEK

Prvič v gimnaziji. Profesorica sprašuje dijake v fizikalni dvorani, kako se kdo piše. Ko spozna že vse, zagleda nekje v zadnji klopi nekaj las malega Ludvika. »Ja kakšen ptiček pa si ti?« ga vpraša.

»Kos,« odgovori ta, ki se tako piše.

Alkohol, nož in stol

21. januarja okoli 10.30 sta pila v gostilni »Pri jami« v Željnah Tone Župančič in Jože Markovič, oba iz Želj. Ko sta ga imela že malo »pod kapo«, sta se sprla. Župančič je nato udaril z roko Markoviča, ta pa je zagrabil Župančiča za lase. Župančič je nato potegnil iz žepa nož (žepni), ga odprl in zamahnil proti Markoviču, ki se je znašel in hitro zgrabil stol in ga nastavil tako, da ga oni ni mogel zadeti. Oba se bosta zagovarjala pri sodniku za prekrške.

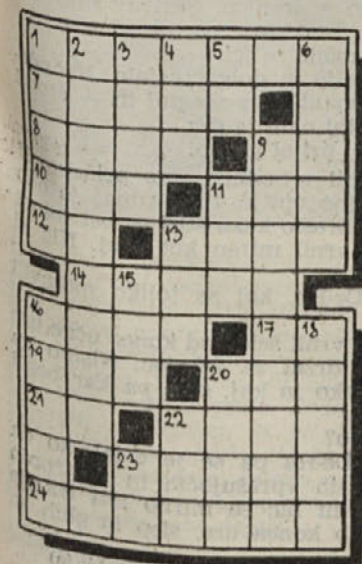
sončnega dne smo pripluli v naš Split. Veseli smo bili, da smo se srečno vrili z dolgega potovanja, veseli tudi zato, ker smo videli toliko sveta in toliko prijaznih ljudi, ki spoštujejo Jugoslavijo.

Stanko Vidmar.

V. p. 5392/6 Divulje-Split

Križanka

Vodoravno: 1. razgovor, debata; 7. glasbena stvaritev s petjem; 8. poljski pridelek; 9. osebni zaimek; 10. junak Gotovčeve opere; 11.

veznik; 12. egipčansko božanstvo; 13. največja suhozemska žival; 14. zdravim rane; 16. nadnaravno žensko bitje; 17. okrajšan veznik; 19. oksidacija železa; 20. grška črka; 21. soglasnik in samoglasnik; 22. posedujem; 23. odpotovati; 24. umetno sladilo, ki je 500-krat močnejše od običajnega sladkorja.

Navpično: 1. začimba; 2. kirurška intervencija, zdravniški poseg; 3. živilo; 4. vek, doba; 5. predlog; 6. top; 9. zapregati konja; 11. veznik; 13. poželenje, strast; 15. domače žensko ime; 16. jugoslovanska reka, ki je povezana z Jajcem, rojstnim mestom nove Jugoslavije; 18. odprto ognjišče v sobi, razpoka v strmih planinskih stenah; 20. arabski knez; 22. žensko ime; 23. medmet.

(idg)

Na ozkem cestnem pasu pri Dol. Podpoljanah se je spet pogreznil v močvirje kamion, vendar ni bilo večje nesreče. Na tem delu ceste je bilo že veliko takih primerov...

V Dol. Podpoljanah. »Na Močilih«, je umrla Marija Bavdkova, po domače Bavdkova mati. Bila je prava delavska žena, saj se je od zgodnje mladosti borila za vsakdanji kruh. Ker doma ni bilo zaslužka, sta odšla z možem v Ameriko, pa tudi tam jima je zmanjkalo dela in sta se vrnila domov. Tudi med NOB je marsikaj pretrpela.

Dočakala je 93 let, moža pa je pokopala pred leti v 92. letu starosti. Vsi, ki so poznali Bavdkovo mater, jo bodo ohranili v prijetnem spominu.

NAMIZNI TENIS

V Velikih Laščah so v šoli nabavili mizo za namizni tenis. Miza še sedaj počiva v šolski veži, čeprav je mnogo ljubiteljev tega športa, ki bi jo radi uporabljali...

SAMOPOSTREŽBA?

Pred točilno mizo pri Ribničanu. Čakamo. Preštavamo steklenice na polici. Gledamo pivo za mizami. Čakamo. Natararice ni. — Kaj ni nikogar pri hiši? se nekdo razburi.

— Ja, menda so uvedli samopostrežbo?!

BRANKO ČOPIČ:

Oslovska leta

— Onadva pa tap-tap-tap skozi temo! In sedeta na klop, pod katero sem tičal. Kaj zdaj, bratje skavti?

— Le poslušaj! Toliko da sta sedla, že Mara zaščebeta: »Si prinesel ratluke?« »Sem, tu jih imaš!« odgovori on. Potem seže reditelj v žep in položi zavitek med njiu. Segata v škatlo in cmokata, sladkorni prah pa se skozi deske praši ravno meni v nos. Seveda sem iztegnil jezik, da bi še jaz kaj ujel.

— Uh, uh! zasope Hamid.
— Nazadnje že nisem nič več mogel vzdržati, — nadaljuje De-De-Ha.

— Počasi sežem z roko čez klop naravnost v škatlo. Isti hip mi leže na prste Smrdonjeva roka...

— Uh, če pomislim, da bi na moje, — se stresa Baja, — rajši vidim, da so oslovska kopta.

— Spusti roko na mojo in me začne božati po prstih. Misli, da so Marini in blebeta: »Sladka moja rožica, ljuba Mara!«, jaz pa komaj živ pod klopjo.

— Kako pa si se izmazal? — vpraša Hamid.
— Komaj. Toliko da jo je odmaknil, sem že svojo skrnil pod klop. Potem sta se dogovorila, da pride reditelj danes zvečer na sestanek k isti klopi s škatlo rahatlokumov.

— E, potem se mu moramo že danes zvečer maščevati, — je predlagal Baja.

— Dajmo, izmislimo si kaj.

Najpametnejše, kar smo si izmislili, je bilo, da mu iz škatle pobereмо rahatlokum, namesto njega pa položimo sredico navadnega kruha. Vsak je od kruha odlomil košček sredice, vsuli smo jo v vrečico in De-De-Ha je kot nasprenjši dobil nalogo, da iz rediteljeve škatle strese ratluké, dene vanjo kruh in da jo ob straneh skrbno zalepi.

— Nič takega, nas je prepričeval drzni De-De-Ha.

Škatla je tičala v rediteljevem jesenskem plašču, plašč pa je med učno uro visel na obeh šalniki na hodniku. Zato je moral De-De-Ha prositi, če sme ven in medtem čimprej opraviti, kar smo se zmenili.

Zaradi nameravanega podviga smo bili vsi iz sebe. Nikomur ni bilo do učenja. Pred sabo sem imel lekcijo o preseljevanju starih Slovanov, toda stari Slovani so se mi prikazovali v karirastih jesenskih plaščih in se sladkali z Muratovim ratlukom.

— Le kdaj se bo De-De-Ha oglasil za ven? — smo se nestrpnostno spraševali.

De-De-Ha pa se je hladnokrvno učil lekcijo. Naposled se je pričel presedati, potem mrščiti in nazadnje kremžiti, ko da ga kdo vleče za uhlje.

Reditelj Smrdonja se je pozorno zagledal vanj.

— Kaj je s tabo, Dabič?
— Trebuh me boli.
— Pojdi ven, kaj se mi tu spakuješ! — je osorno odsekal reditelj.

De-De-Ha je sključen odšel in skrival pod suknjičem vrečico s sredico. Skriva se gledali za njim.

— V redu, posrečilo se je!
Toda naše veselje ni dolgo trajalo. Nenadoma je Smrdonja vstal, se pretegnil in — stopil proti vratom. Zastal nam je dih.

— Propadlo je, prijel ga bo!

Brž ko je stopil v hodnik, smo pričakovali njegovo škodoželjno vpitje, toda zunaj je bilo vse tiho. Tako je prešlo kake štiri — pet minut in reditelj se je vrnil miren kot prej. Nič ni opazil.

A kje je De-De-Ha, kaj se toliko motovili zunaj?

De-De-Ha se je vrnil šele pod konec učne ure in se še zmeraj držal za želodec. Nismo ga smeli vprašati, kako in kaj, smo pa kar božili vanj s pogledi.

— Kaj je, je šlo?
Svoje glavi De-De-Ha pa se je delal, ko da sploh ne vidi naših vprašujočih in nestrpnih pogledov. Ko da ni nič se mirno loti lekcije in se ne zgane do konca ure, slep in gluha vse okrog sebe.

(Se nadaljuje)

»Umrla bo, starka. Bezenčuk ne leta zaman po mestu kot vodomec.«

»Kaj pa zdravnik pravi?«

»Ta pa za, ta! Zdravnik pa socialno zavarovanje! Še zdravega zapacajo!«

»Pierre in Konstantin« je že zdavnaj želel dati izjavo na medicinsko temo, tako se je oprezno ozrl in spregovoril: »Zdaj je vse odvisno od hemoglobina.«

Ko je to povedal, je »Pierre in Konstantin« umolknil.

Tudi meščani so utihnili, vsak je po svoje gledal v skrivnostne globine hemoglobina.

Ko je vstala luna in je njena zelena svetloba obsijala miniaturno oprsje Zuckovskega, je bilo na njegovem medenastem hrbtu moč jasno razbrati kratko, s kredo napisano psovko.

Prvikrat se je takšen napis prikazal na poprsju 15. junija 1897, v noči, ki je sledila odkritju spomenika. Pa če se je policija in potem milica še tako dajala, sramotilni napis je bil vsak dan skrbno obnovljen.

V lesenih hiškah z vnanjimi oknicami so že peli samovari. Napočil je čas večerje. Meščanom ni bilo do nepotrebne izgubljanja časa, pa so se razšli. Potegnili je veter.

Medtem je Klavdija Ivanovna umirala. Zdaj je prosila za pijačo, zdaj je govorila, da mora vstati in iti po praznične čevlje Hipolita Matvejeviča, ki

ILF IN PETROV

Dvanajst stolov 4

jih je bila dala v popravilo, zdaj je tožila nad prahom, od katerega bi se človek po njenih besedah zadušil, zdaj je prosila, naj prižgo vse luči.

Hipolit Matvejevič, ki je bil od razburjenja že zdelan, je hodil po sobi. Po glavi so mu rojile neprijetne gospodarske skrbi. Misli je na to, kako bo treba iz blagajne vzajemne pomoči vzeti predujem, iti po popa in odgovarjati na sožalna pisma sorodnikov. Da bi se malo raztresel, je odšel na preddverje. V zeleni mesečini je stal mojster za krste Bezenčuk.

»Torej, kako ukazujete, gospod Vorobjaninov?« je vprašal mojster in tiščal čepico na prsi.

»Kaj? Morebiti,« je mrko odgovoril Hipolit Matvejevič.

»A Nimfa? Tristo kosmatih, kakšno robo le nudi!« se je razburil Bezenčuk.

»Pojdi k vragu! Sit sem te!«

»No, saj, saj. Glede cofov in brokata sprašujem. Kako izdelati, tri sto kosmatih? Prvovrstno, prima? Ali kako?«

»Brez cofov in brokata. Navadna lesena krsta. Smrekova. Si razumel?«
Bezenčuk je položil prst na usta in s tem pokazal, da mu je vse jasno. Zasukal se je in s kapo lovil ravnotežje, a kljub temu z opotekajočimi koraki krenil domov. Šele tedaj je Hipolit Matvejevič zapazil, da je mojster pijan ko čep.

Hipolitu Matvejeviču je postalo spet nenavadno tesno pri srcu. Ni si mogel predstavljati, kako bo prihajal v prazno, zanemarjeno stanovanje. Zdelo se mu je, da bo s taščino smrtjo izginilo tisto malo udobja in navad, mukoma priborjenih po revoluciji, ki mu je ugrabila veliko udobja in raznotere navade. »Da bi se oženil?« je prešinilo Hipolita Matvejeviča. »S kom? S sodrničnico načelnika milice Varvaro Stepanovo, Prusisovo sestro? Ali pa bi morda najel postrežnico? Kaj pa še! Da bi me vlačila po sodnijah in še veliko bi stala.«

V očeh Hipolita Matvejeviča je življenje na mah postalo črno. Ves nejevoljen in poln gnusa do vsega na svetu se je vrnil domov.

Klavdija Ivanovna ni več bledla. Sloveč na visokih blazinah je gledala Hi-

polita Matvejeviča povsem razumno, in kot se mu je zdelo, celo hudo.

»Hipolit,« je razločno zašepetala, »sedite k meni! Povedati vam moram...«

Hipolit Matvejevič je nejevoljen sedel in se zazrl v posušeni brkati taščin obraz. Skušal se je nasmehnuti in povedati kaj izpodbudnega, toda smehljaj se je skisal, izpodbudnih besed pa sploh ni našel. Iz grla Hipolita Matvejeviča se je utrgalo samo mučno piskanje.

»Hipolit!« je ponovila tašča. »Se spominjate oprave našega salona?«

»Kakšne?« je vprašal Hipolit Matvejevič z uslužnostjo, ki jo človek zmoro samo do zelo bolnih ljudi.

»Tiste, tapcirane z angleškim katuonom...«

»Ali tiste v moji hiši?«

»Da, v Stargorodu...«

»Seveda, kako se je ne bi... Divan, dvanajst stolov in okrogla mizica s šestimi nogami. Čudovita oprava, Gambusovo delo... A kako, da vam je prišla na misel?«

Toda Klavdija Ivanovna ni mogla odgovoriti. Obraz ji je jel modreti. Kdo ve zakaj je tudi Hipolita Matvejeviča ovladal spomin. Jasno mu je stopil pred oči salon v njegovi vili, simetrično razpostavljeno orehovo pohištvo z upognjenimi nožicami, čista, z voskom natrta tla, stari rjavi klavir, ovalni črni

okviri z daguerreotipami dostojanstvenih sorodnikov.

Tedaj je Klavdija Ivanovna spregovorila z medlim, ravnodušnim glasom: »V stolov sedež sem zašila svoje briljante.«

Hipolit Matvejevič je postrani pogledal starko:

»Kakšne briljante?« je brez premisleka vprašal, pa se ta hip spomnil. »Mar vam jih niso med preiskavo vzeli?«

»Skrila sem jih v stol,« je vztrajala starka pri svojem.

Hipolit Matvejevič je planil kvišku, in ko je ošinil s pogledom kamniti, od petrolejke osvetljeni obraz Klavdije Ivanovne, je vedel, da se ji ne blede.

»Vaši briljanti?« je zarjul in se ustrašil moči svojega glasu. »V stol! Kdo vas je spravil na to misel? Čemu jih niste dali meni?«

»Kako naj bi vam jih dala, ko ste pa pognali premoženje moje hčere?« je mirno in pikro odvrnila starka.

Hipolit Matvejevič je sedel in bil v hipu spet na nogah. Srce mu je šumoma poganjalo potoke krvi po vsem telesu. V glavi mu je jelo brneti.

»Pa ste jih vzeli ven? Jih imate tu?« Starka je odkimala.

»Nisem mogla. Se spominjate, kako naglo in nepričakovano smo morali zbežati? Ostali so v stolu, ki je stal med svetilko iz žgane glinice in kaminom.«

»Pa saj to je blaznost! Kako ste podobni svoji hčeri!« je zakričal Hipolit Matvejevič s polnim glasom.

In že ga ni več motilo, da je ob postelji umirajoče; tako je z ropotom odrinil stol in jel koračiti po sobi. Starka je ravnodušno sledila dejanjem Hipolita Matvejeviča.

»Pa sploh kaj veste, kam naj bi bili ti stoli izginili? Ali morebiti mislite, da mirno stoje v salonu moje hiše in čakajo, da pridete po svoje dragočine?«

Starka ni več odgovorila.

Šefu matičnega urada je od togote zdrsnil ščipalnik z nosu, z zlatim mostičkom opazil koleno in tresnil na tla.

»Kako? Vtakniti v stol za sedemdeset tisoč rubljev briljantov!

Kako preuredimo spalnico

Prav gotovo z malo volje in denarja lahko prijetno spremenimo spalnico. Ne mislimo svetovati, kako bi se dali stari kosi pohištva predelati, ker je temu kos le dober mizar, ampak kako z raznimi dodatki — zavesami, stenski prevlekami ali posteljnimi pregrinjali — obnovimo sobo.

Na steni ob postelji visi stara stenska prevleka, ki je zbledela in je zamazana.

Dobro jo pogledajte in premislite, če vam res krasi sobo. Prav

Pet značilnih napak

Pri preširokem pasu se bomo izogibale širokih pasov in kratkih jopičev. V garderobi take ženske naj prednjačijo športne obleke, do bokov segajoče jopice in ozki pasovi, ki jih ne boste nosile tesno zategnjenih.

Pri kratkem životu se ne smete odločiti za štirioglate izreze, prav tako ne boste nosile bluz zataknenih za pas krila; nosite obleke s podaljšanim pasom, do bokov segajoče jopice in kratka krila (seveda le tedaj, če imate lepe noge).

Pri dolgem životu se boste izogibale dolgih jopic, bluz, kratkih kril in nizkih pet. Nosite visoke pete in obleke v princes kroju.

Pri premočnih bokih se izogibajte tesnih pasov, svetlih širokih, preozkih in kratkih kril, velikih karov itd. Prednost dajte ravnim krilom s podolgovatimi šivi.

Če imate premočne noge, ne boste nosile ozkih in preširokih kril, tudi ne pretemnih in svetlih nogavic, nizkih ali previsokih pet. Nosite daljša krila, nogavice s črto v nevtralnih barvah, čevlje s srednjo visoko peto in zelo izrezane.

gotovo ne; čeprav varuje steno, bi bilo dosti lepše, če bi se mesto nje omislili moderno rogoznico ali tapeto.

Drug predlog, in to za zakonsko spalnico, zelo lepo pristojta

vese. Tkanina naj bo v vsej širini 140 do 150 cm.

Pri izbiri preprog premislimo, kakšne bodo bolj ustrezale pohištvu in barvam v sobi. Če so že stene živo pisane in pohištvo

Družinski kotiček

na steni dragocena stenska preproga; če tako globoko ne moremo seči v žep, bo stena za vzglavjem zakonske postelje prav sijajna, če jo boste prevlekli do stropa z blagom za

v svetlih in veselih barvah, bomo raje izbrale solidne enobarvne preproge, ki jih prodajajo na meter.

Preobleke za blazine iz bombažastih tkanin z rožastim ali pro-

SPANEC

»Kdor veliko spi, dlje živi!« Ni samo pregovor, tudi znanost je dokazala, da to resnično drži. Najcenejši recept lepoti in zdravju je prav gotovo nasvet, da veliko spimo. Koliko spanja sploh potrebujemo? Zdravniki pravijo, toliko kolikor ga vsak posameznik potrebuje. Povpreček bi bil 8 ur dnevno. Znano je, da mlajši ljudje več spijo kot starejši. Pri spanju se odpočije telo in živčevje. Človek bi ob pravilni prehrani lahko 4 do 8 dni bedel, ampak že po 24 urah bedenja nastopijo živčne motnje, razdražljivost in pešanje spomina.

Ne drži, da se spanja ne da nadomestiti. Tudi mnenje, da je spanec pred polnočjo več vreden kot potem, ni pravilno. — Spanec je spanec. — Mnogi ljudje tožijo zaradi nespečnosti! Zvečer se skušamo izogibati grozljivim filmom, tudi pretežka jedila niso priporočljiva. Tolikokrat hočemo pred spanjem rešiti kak življenjski problem in včasih po nepotrebnem preveč razmišljamo in si kratimo noč. Odeč je, da povemo, da je marsikateri problem ponoči videti dosti bolj zapleten in skoraj nerešljiv. Dobro vam bo delo, če pred spanjem

popijete skodelico kamilic, vročega mleka ali se prehodite po svežem zraku. Že babice so vedele, da topla kopel kaj dobro vpliva na utrujenega človeka, preden leže v posteljo. Dobra, a ne premeška postelja, primerna odeja in svež zrak nam bodo omogočili sladko spanje in koža bo dosti dlje sveža in gladka, ne da bi delali obrazne maske.

Jutri na dnevnem redu podražitev

Svet za blagovni promet in turizem občinskega ljudskega odbora Kočevje bo na jutrišnji seji razpravljal o podražitvi nekaterih prehranskih artiklov. KGP Kočevje je namreč predlagalo, naj bi povišali cene svinjskemu mesu s kostmi od 480 na 530 dinarjev za kg, svinjskemu mesu brez kosti od 640 na 670 dinarjev za kg in pasteriziranemu mleku od 52 na 60 dinarjev za liter. Kmetijska zadruga Kočevje pa je predlagala zvišanje cen mesu v mesarijah Fara in Banja loka in sicer: goveje meso s kostmi naj bi se podražilo od 370 na 390 din za kg, telečje meso s kostmi pa od 380 na 460 dinarjev za kg. Nadalje je predlagal še Alojz Cmak, pek iz Tržiča, da bi zaradi večjih prevoznih stroškov povišal ceno belerzu kruhu za 4, črnemu pa za 3 dinarje pri kg. V prihodnji številki bomo poročali, če je svet predlagane podražitve potrdil, zavrnil ali jim delno ugodil.

Mleko iz rastlin

Naravoslovci iz Watforda v Veliki Britaniji, ki so že pred leti napovedali možnost pridobivanja mleka s strojem, imenovanim »mehanična krava«, se pravi, da stroj predela rastline (grahovo stročje, zeljnate liste in drugo sočno zelenje) in tako nadomesti kravo, so nedavno zaznamovali upoštevanja vreden uspeh: iz tekočine, ki vsebuje vse sestavine naravnega kravjega mleka, so odstranili zelenkasto barvo, odpravili pa bo treba še zaznaven okus po zelenjavi, ki ga ima za zdaj umetno pridobljeno mleko.

gastim vzorcem lahko sešijemo same. Čez dan vtaknemo posteljno blazino vanjo in blazine bodo prav gotovo poživele sobo.

Verjetno se boste še same spomnile kakega pametnega predloga in ga znale tudi pravilno uporabiti. Z dobro voljo in malce spretnosti vam bo gotovo uspelo, da boste modernizirali spalnico.

Mali nasveti

KLET

● Klet bo suha, če postavimo vanjo posodo z živim apnom. Ko apno razpade v prah, ga moramo obnoviti.

GUMBNICE

● Gumbnice na puloverjih ali pletenih jopičih zmeraj pred pranjem z nekaj šivi zašijemo, da se ne raztegnejo.

Gumbnico naredimo eno četrtno večjo, kot je gumb; premajhne se prehitro obrabijo.

ČIŠČENJE OLBEKE

● Zapršene obleke laže očistimo z vlažno gobo kakor s krtačo. Tudi pasje ali mačje dlake najlaže odstranimo z obleke z vlažno gobo

KOŠARE

● Košare kdaj pa kdaj okrtajemo z raztopino kuhinjske soli. Svetile se bodo kot nove.

KLJUKE

● Kljuge in žeblje v kopalnici in kuhinji takoj prebarvamo z emajlno barvo. — Tako se bomo izognili rjastim madežem na krpah in brisačah.

PREJA ZA VEZENJE

● Prejo za vezenje najprej prekuhamo. Tako poskusimo, ali gre ob barvo, pa tudi to, koliko so barve stalne.

TEKAČI NA STOPNICAH

● Tekači na stopnicah se najprej obrabijo na robovih. Ta mesta zavarujemo tako, da podložimo papir ali še bolje karton.

MIZARSKI KLEJ

● Mizarski klej pred uporabo razdrobimo v koščke in jih namočimo v mrzlo vodo. Naslednji dan jih zavremo v malo vode, vendar ne neposredno nad ognjem, ker se klej prismoči, ampak v vodni kopeli.

KDO ODPRE VRATA

Pričakujemo obisk. Nenadoma pa se gospodinja vpraša, ali ona sprejme in odpre vrata gostom ali bo to dolžnost opravil mož. Moški je tisti, ki sprejme goste.

IZSTOPAJOČE ŽILE NA ROKAH

se pojavijo pri vitkih ženah in dekletih. Žile so pač vidne, ker jih pokriva pre malo mesa. Zato je bojazen, da je vzrok žilam bolezen, odeč. Da bi se vam žile ne videle tako močno, od časa do časa dvignite roke v zrak in zvečer krožite v zapetju z rokami.

V ZNAMENJU NICLE: Letošnja zima je močno prizadela vse, razen ljubiteljev zimskega športa. Cestarji imajo preko glave dela, šoferji se iz dneva v dan teže otepajo snega, gozdni delavci sploh delati ne morejo, vsi skupaj pa se najraje stisnemo k topli peči. Skladanje desk ni prijetna zadeva, posebno če človeku zaradi mraza pordi nos in ima premrle prste. Toda delo je delo in ga je treba opraviti... Delavci, ki jih vidimo na sliki, zlagajo deske na ribniškem obratu Inlesa. Zeblo jih je, pa so se znašli; star sod, v katerem kurijo, vsaj za silo preganja mraz, pa tudi otrple ude si lahko včasih pogrejejo. »Saj drugače pa sploh ne bi šlo!« so dejali...

Ženin pod stopnicami

»Le nikar ne bodi taka šleva,« je rentočil stari Mihovec nad sinom, ki je pri ognjišču tesal bukovno poleno. »Za vse si dober, le da bi si poiskal ženo med vašimi dekletimi, nisi. Star si že šestindvajset let, mati pa je umrla pred osmimi leti. Nama obema je dobra gospodinja potrebna bolj kot vsakdanji kruh, kaj ne vidiš, da tako ne gre več naprej? Mar se bom jaz ženil a?«

»Oče, dajte mi že enkrat mir s tem,« je revsknil Jože in še bolj udarjal s sekuro po polenu. »Saj je še čas!«

»Saj, čas, čas. Zate je vedno čas,« ga je stari oponašal. »Kaj pa tvoja kuharska umetnost? Daj, daj — zgani se že enkrat in malo poglej okrog sebe,« je Mihovec godrnjalje izginil v kamro.

Jože je prenehal s tesaanjem, zagnal sekuro v kot in se zamislil. Že od nekaj deklet ni bil navajen. Nič kolikokrat je premišljeval, kako bi se kakšni približal in se ji izpovedal. V nočeh brez spanja je napravil nič koliko načrtov in videl je že vse uresničeno. Do pičice natanko si je zamislil besede, ki jih bo izrekel dekletu, ko bo prišel z njo vkun. Toda Urhova Metka, kateri so šla vsa ta sanjarjenja, ga je ob srečanju samo pogledala, se nasmehnila in že je bilo kot zakleto. Jože je pozabil vse lepe besede, ki si jih je bil tako lepo zamislil. Noge so se mu začele tresti, v želodcu pa je začutil neko čudno praznino, ki mu je polagoma lezla proti goltancu. Komaj je izdaval, da je leno vreme, da bo dobra letina in z izgovorom, da se mu mudni na delo, izginil. V ušesih pa mu je še dolgo odmeval njen zvoni smeh. Sam sebe se je potem ozmerjal z bojazljivcem in šemo — kar pa v resnici ni bil, saj je bil nastaven fant in v moški družbi zbil šale, da se je vse krohotalo.

Fantovsko petje na vasi je Jožeta prebudilo iz premišljevanja. Stobil je na dvorišče, se ozrl po nočnem nebu, potem pa se je brez cilja spustil proti vasi. Hiše so bile že zavite v temo, le tu in tam je še gorela luč. Poleti so ljudje zgodaj odhajali spat.

Jože je obstal nred Urhovo domačilo. V kuhinji je še bila luč, še so bili pokonci. Nocoj mora govoriti z Metko, pa naj bo kakoli. Z izgovorom, da je prišel v vas, bo že našel primeren trenutek.

Tiho je odprl vežna vrata in vstopil. V veži je bila tema. Tena od reže kuhinjskih vrat je uhal tanek pramen svetlobe. Neodločno je obstal in prisluhnil. Urhovi so ravno večerjali, slišati je bilo samo žvenket žlic, ki so drsele po krožnikih.

Ne, sedaj že ne sme vstopiti. Počakati mora, da odvečerjajo. Previdno se je obrnil, tedaj pa je zaslišal Urhova: »Poglej Neža, kaj je v veži. Da se ni priklatila kakšna mačka. Pa vrata zapri!« Jože je še ravno imel časa, da se je stisnil v kot pod stopnice v veži, ki so vodile na podstrešje, ko so se kuhinjska vrata že odprla in Neža je stopila v vežo. Kaj bo, če ga zagleda — je spreletelo Jožeta, kaj neki si bodo mislili

od njega. Toda pod stopnicami je bilo mračno in Neža je odšla mimo njega, pogledala ven in vrata zaprla.

»Zakleni jih, pa ključ sem prinesel, da mi ne bo spet ta paglavc ponoči letal okrog,« je zaklical Urh. Jožeta je pod stopnicami mrzlo sreletelo — kaj bo pa zdaj? Srce mu je divje utripalo. Sedaj je ujet, niti ne more sedaj k njim v kuhinjo. Kaj bodo rekli? Zakaj ni takoj prišel? Kar je — je. Najbolje je, da počaka, kjer je, dokler ne bodo odšli spat. Se bo že kako skozi kuhinjsko okno splazil ven.

Odvečerjali so hitro, spat se jim pa nikamor ni mudilo. Jože, ki je bil pod stopnicami grdo sključen in v nerodnem položaju, nog niti čutil ni več. Končno, čez uro ali kaj — Jožetu se je čas vlekel neznansko počasi, so se odpravili k počitku. Počakal je še nekaj časa, da so pospali, nato pa se je pritpal v kuhinjo. V temi je zagledal obris okna in se tiho pomikal proti njemu. Samo da je enkrat zunaj. Napravil je še korak, se ob nekaj spotaknil in padel, neka stvar pa se je z neznanskim trščem zvalila na tla.

Jožetu je od straha zastalo srce. V hipu je bila vsa družina pokonci. »Ježeš Marija, tatovil!« je kričala Urhovka, na kuhinjskih vratih pa se je prikazal Urh v sa-

mih spodnjih hlačah in z lovsko puško. Za njim so se boječe stiskali žena in hči Metka.

»Jože! Kaj za vruga pa iščeš v naši kuhinji ob tem času?« se je začudil Urh, ko je prižgal luč in zagledal kalivca nočnega miru, ki se je po vseh štirih plazil izpod mize. Jože ni vedel, kaj naj zine, najraje bi se na mestu vdrl v zemljo.

»Ja, v vas — v vas, sem prišel,« je izdaval in nič pametnejšega mu ni prišlo na um.

Tedaj pa je vsa družina planila v smeh. To ga je še bolj zmedlo, še posebno ker ga je Metka videla takega in se je sedaj kar za

trebuh držala od smeha.

»Ho-ho-ho,« se je krohotal Urh, »kaj si pa pod mizo iskal? Si kaj izgubil? Ha, ha, haha!«

Jože je samo rdel in stal kot polit kužek. Prva se je zavedla Metka, ki je najbolj opazila Jožetovo zadrego.

»Tak, oče! Dajte mu že mir. Saj vidite kako mu je nerodno!« »Prav imaš,« se je zresnil Urh, ki je odložil puško. »Vsedi se, Jože, jaz se grem obleč. Ti Metka nam pa črne kave skuhaj!«

Potem so se ob črni kavi in domači slivovki še dolgo v noč pogovarjali in smejali Jožetove mu pripovedovanju. Ko pa se je odpravil domov in ga je Metka spremila do vežnih vrat, je vendarle našel primerne besede, s katerimi ji je razodel, kar je tolikokrat zaman poskušal.

Norbert Černe

AFROIZMI

Pameten je, kdor je pameten pa se med neumnimi dela neumnega.

Neumen je, kdor je pameten, pa se med neumnimi dela pametnega.

Na pameten, kdor je pameten, pa se med pametnejšimi dela pametnega.

Neumen je, kdor je neumen, pa se med neumnimi ne dela pametnega.

Ni pameten, kdor je pametna se med pametnimi ne dela pametnega.

ZA SMEH

SIFON

Pri »šanku« v gostilni: — Dva deci sifona.

— Kaj boš s sifonom!

— Tistega v steklenici od kokle, veš.

— Aja, saj tisti je dober, oni drugi pa ni dober, ko ga polovico ostane v steklenici in ga potem stresas, da ga spraviš ven...

— Ni dober sifon, če sam ne more iz steklenice.

Pred dnevi sem srečal na cesti znanca. Po prijateljskem pozdravu in stisku roke mi je predlagal, da greva zvečer na koncert elektronske glasbe. Nekaj sem se otepal, pa me je vseeno pripravil do tega, da sem mu obljubil. Kljub temu, da doma nikoli ne odprem radijskega sprejemnika, sem upal, da bom zdržal do konca. Sicer pa, prijatelju se ne kaže zameriti — pa najsi bodi tak ali drugačen — morda ga bom še kdaj potreboval za poroka ali kaj podobnega. Na koncu vseh

je nekdo nosil posodo, pa kupe žic, televizijsko anteno, star bicikel in še neko drugo ropotijo. No, ta je pa lepa, sem si mislil. Saj je napovedan koncert elektronske glasbe. Žena, ki je dotlej nemo boljčala na oder, je pogledala na spored. Simfonija za klavir in anteno, Allegretto za karamboliran bicikel in orglje Fantazija za šest violin, štiri klavirje in trinajst basov, je pisal na listku. In smo čakali. Luči v dvorani so ugasnile. Nastopajoči z resnimi obrazi, ki jih je bilo za cel pešpolk, so se še bolj res-

velik ljubitelj nogometa, je iz navade zaklel. V sferah nedoločljive višine so ropotale žice, ki so jih prej navlekli na oder. Potem se je oglasilo pošastno grmenje. Žena je preplašena odprla dekletnik, poba pa se je zbegano oziral v strop, kdaj se bo ulilo. Nato so pet tišina, ki se je vlekla kakih pet minut. Pianist je igral nežno melodijo v oktavah. Zazibal sem se v sladke dremež. Pa ni trajal dolgo. Kvišku me je vrglo nenaumljivo ropotanje, ki ga je povzročal star lonec s prebitim dnom, na katerega je nekdo mila

Ivo Dominik-Gerem

koncev pa živimo v času atomskega napredka in človek, delovni človek, si mora privoščiti tudi kako razvedrilo.

Zvečer sem se pojavil v avli koncertne hiše z ženo, materjo sinom in hčerjo. Otrokoma, ki sta v svojem elementu vsa pasja, je bil tisti koncert šestinosemdeseta briga. Vzel sem ju s seboj, da mi ne bi doma zopet kakšno zagodla. Žena je ponosno razkazovala svojo novo obleko, mati pa ogrlico, ki sem ji jo kupil za petinsedemdeseti rajstni dan. Omenjeni znanec s svojo družino je bil že tu. Ponujal je čokoladne bonbone in s kislobo na obrazu tarnal nad cenami vstopnic. Priznam, kar malo strah me je bilo, da se ne bi oglasil. Nande, dva tisočaka sem moral odšteti za vstopnino. Kaj, če bi delila. Prav mu je, sem si mislil, bo drugič skromnejši z vabili.

Vanezdili smo se v sedmo vrsto partnerja in čakali. Na oder

Koncert

no priklonili in najbolj resno sedli vsak na svoj stol.

Koncert elektronske glasbe se je pričel.

Eden od prisotnih, kazalo je, da je dirigent, je s pokrovom klavirja lopnil po tipkah, da so le-te bolešno zaječale. V zboru so mu odgovorili violinisti, ki so neusmiljeno in z nadutimi obrazi drgnili po kobilicah svojih instrumentov. Od zadaj je bilo slišati policijsko sireno. Moja hčer je preplašeno zavriskala, ker se je nenadoma oglašil pasji lajež, takoj za tem pa avtomobilske zavore. Moja mati si še ni bila docela na jasnem, za kaj gre, in me je potihoma vprašala, kdaj se bo koncert začel. Tedajci se je razvnel bobnar. Tako temeljito je pretepal svoj instrument, da se je vsa hiša tresla. Nato tišina. Slišati je bilo le pedale starega bicikla, ki so komaj zaznavno škripali. Presunljivo žvižg piščali. Moj prijatelj, ki je

til z vso mladostno vnemo, čeprav bi mu prisodil svojih petdeset let. Melodijo so prevzele orglje, vsi navzoči klavirji in violine, ki so v disonancah pelev svoj bolesteni napev. Trobentniki so se menda čutili zapostavljeni, ker so nenadoma zagnali tem rompom, da me je žena močnega znanca vprašala, če sem bil na orožnih vajah, ker je gotovo mislila, da kličejo mene, ki sem bil v vojski signalist. Nena doma je pianist, tisti, ki je na desetletku koncerta s pokrovom udaril po klavirju, strahovito zablizgal na prste in moj znanec je iz že znane navade vnemo zaploskal. Njemu se je pridružil ves auditorij. Po dvorani je kar odmevalo od silnega navdušenja.

Ko smo bili spet na prostem — k sreči ni nikomur manjkalo nobena okončina — me je moja mati, ki je že petinsedemdeset let na tem svetu, pobarala:

— Ali so koncert prestavili?

Bodoče delo TVD Partizan

Kdor sledi številnim poročilom v dnevnem časopisju, bo opazil, da so v telovadbi in športu ali bolje rečeno pri telesni vzgoji velike spremembe. Te so nujne tako z organizacijske strani z ozirom na potrebo socialistične družbe in delovnih ljudi, po tehnični strani pa po neizogibnem diktatu uspehov moderne in sodobne telesne vzgoje v svetu. Vse to nas je polagoma pripeljalo do dejstva, da moramo prenehati s klasičnim načinom telovadbe in športa, ki sta čisto vključena še v spono tradicij. Ker je sedaj prevzela družba v celoti skrb za razvoj telesne kulture in ji ustvarja gmočno podlago, jo moramo usmeriti po potrebi družbe in sodobnosti.

Preobširno je področje tega vprašaja, zato bi se danes omejil samo na delo v telesno vzgojnih društvih Partizana. Partizan se je razvil iz telovadnega društva, ki je prineslo s seboj dokaj predvojnih tradicij, ki so bile za takratne čase napredne in posebno v Kočevju nacionalno potrebne. To velja skoraj za vsa partizanska društva v Sloveniji, zato so nove smeri telesne vzgoje bolj počasi prodirale v društva, ker je bilo tudi v vrhovih organizacije v tem pogledu veliko nejasnosti, še manj pa odločnosti. Šele razni kongresi in konference za telesno vzgojo so premaknili zadevo z mrtve točke in vnesle vanjo več jasnosti.

V društvih Partizan se uvaja torej nov delovni program, katerega glavne značilnosti so skrb za splošno vadbo izvenšolske mladine, skrb za kvaliteten šport in skrb za razvedrilo oz. rekreacijo. V kočevskem Partizanu je bilo tako delo že pred leti vpeljavano in tu ni bilo v društvu posebnih težav. Gre samo še za razširitev rekreacije, ki ne bi bila samo za pripadnike društva, temveč naj bi se razširila tudi na sodelovanje z ostalimi društvi in organizacijami, katerih dolžnost je nuditi razvedrilo delovnim ljudem. Napačno bi bilo misliti, da gre pri rekreaciji zgolj za zabavo in ureditev vprašanj izkoriščanja dopustov, letovanj, izletov itd. več ali manj po ugodnih cenah, temveč je ena glavnih nalog dati telesu delovnih ljudi dopolnilno gibanje. To je posebno potrebno tam, kjer je organizirano delo na tekočem traku ali s stroji, ki večino dela opravljajo sami in podobno. Vse to zmanjšuje potrebe gibanja na delovnem mestu ali ga pa priklene na enostransko gibanje ali celo na mirovanje.

Kredit za melioracije

Posestvi Ugar in v Sodražici bosta imeli letos dograjene vse planirane zmogljivosti, to so trije hlevi, dva senika in dva silosa. Skupaj bo zadržala imela okrog 600 glav goveda, predvsem pitane živine, deloma pa bodo tudi redili mlado živino (zlasti na pašnikih v Travni gori).

Poglavitna naloga ribniške zadruge pa bo še naprej urejevanje že pridobljenih zemljišč in nadaljnja arondacija. V teku je tudi hidro in agromelioracija v Sodražici in agromelioracija v Ribnici, za kar ima KZ že odobren zvezni kredit okrog 20 milijonov dinarjev.

RIBNIŠKA

- Serbus, kako se imaš?
- Ah, kaj, kakor drugi hočejo!
- To je pa kaj slaba navada...

Tako postaja telo delovnega človeka nehoté manj okretno, vzdržljivo in manj odporno proti različnim boleznim. Tega vprašanja še v marsikaterem kolektivu niso jemali resno in sploh niso o njem razpravljali. Razpravlja se sicer o bolezenskih izostankih in po-

škodbah, za odpravo katerih mislijo, da zadostujejo zdravila in HTZ predpisi. Ne, so tu še druge preventive, ki napravijo človeka gibčnega, hitrega, zdravega in zadovoljnega — to je pravilna rekreacija.

Ze te ugotovitve, poleg nešteti drugih zahtevajo posebno organizirano skrb za vzgojo in oblikovanje telesa delovnih ljudi. Pri krojenju pa je treba to rekreacijo potrebam posameznikov z ozirom na delovna mesta in sestaviti načrt in program dela v kolektivih. Pri tem bodo morala partizanska društva s svojimi izkušnjami in strokovnim kadrom kolektivom pomagati in ravno to je nova ve-

ja društvene dejavnosti.

Pri tem bi omenili še to, da bodo morali tudi občani in nekateri v delovnih aktivih spremeniti gledanje na telesno kulturo. Mnogo jih je še, ki so sicer navdušeni pristaši, niso se pa povsem otresli starih tradicij. Tako se npr., ker društvo ni priredilo nekega nastopa, na katerem se v vojaški disciplini in koraku vrstijo oddelki za oddelkom, oceni enostavno — društvo ne dela. Taki ljudje so prezrli doprinos društva na tem področju, ki je izdatnejši in trajnejši v vseh ostalih panogah za rast mladih ljudi in veliko koristnejši, kot pa celoletno učenje prostih vaj zaradi enkratnega nastopa, ki je sicer po svoje tudi lep, ne more biti pa več kot edino merilo za oceno dela društva.

A. Arko

Nogometni klub napreduje

Se pred meseci je bil kočevski nogometni klub v zelo težkem finančnem položaju, pa tudi disciplina nogometašev je šepala. Vse je kazalo, da bo klub razpuščen. Nogometaši so nato sklicali izreden občni zbor, izvolili nov upravni odbor... in klub se je tako rekoč prerodil. V jesenskem delu tekmovanja so igrali 10 tekem in vse dobili, posebno pohvalno pa je, da sodniki na tekmah niso zaradi nediscipline opomnili, kaznovali ali izključili nobenega igralca.

Za novo leto so organizirali nogometaši silvestrovanje. Delali so vso noč, zato pa so prisluzili precej denarja za klub. Tako so nogometaši dokazali, da ni nujno, da je klub odvisen le od dotacij, ampak da si znajo tudi sami pomagati. S čistim izkupičkom nameravajo kupiti novo športno opremo. K lepemu finančnemu uspehu prireditve so prispevala tudi kočevska podjetja, ki so darovala nogometašem za njihov novoletni srečolov lepe dobitek.

Pred dnevi so imeli redni občni zbor. Predsednik občinske zveze z atelesno vzgojo tov. Arko je v razpravi pohvalil delo nogometnega kluba. Poudaril je, da je

bil zdaj klub pravilno voden, da je občutiti pri nogometaših precejšen napredek ter da so dokazali, da se da tudi z majhnimi finančnimi sredstvi precej napraviti.

Nogometni klub je napravil na meščane, podjetja in organizacije dober vtis. Prav zato so mu nekatera podjetja rada pomagala, predvsem kadar je bilo treba peljati nogometaše na tekmo.

Pričakovati je, da si bodo priborili naši nogometaši vstop v višji tekmovalni razred. Prav zaradi tega pa si morajo organizirati podmladek, ki bo, seveda čez leta, tudi začel nadomeščati sedanje igralce.

Za pasje dni

Takole globoko pod ničlo, kakor zdaj že precej dolgo tičimo, se nam pa res prične — če že drugega ne — vsaj spomin na pasje dni! Marsikdo preklinja vse od nič stopinj navzdol, toda mraz je mraz in nič ne pomaga... Toda naj se še tako veselimo poletne vročine, takrat si bomo verjetno zaželeli nekaj hladnega, nekaj »izpod ničle«. To bodo pasji dnevi, ki nas bodo še bolj morili kot zima, in na te dni se pripravlja tudi možak na naši sliki. V ledenico v Ribnici (nasproti Ceneta) so navozili toliko ledu, ki so ga nalomili v »bajerju« pri Opekarni, da ga bo kar dovolj za poletje. Da, vozili pa so ga kar z »lojtrnika«.

Torej, ne bojmo se poletne vročine, le pravočasno si pripravimo dovolj ledu!

N občnem zboru so se pogovorili še o treningih. Z njimi bodo začeli v prvi polovici februarja. Kondicijo si bodo nabirali s smučanjem, sankanjem in drsanjem, nogometno spretnost pa s treningom z žogo, ki ga bodo imeli na igrišču, če bo sneg, pa si bodo uredili vadbeni prostor v sicer še nedograjenem domu telesne kulture. Nogometaši se namreč zavedajo, da je za njihov napredek potrebna vaja in disciplina.

Nogometaši so povečali upravni odbor od 7 na 9 članov. Vsi člani so tudi zadolženi s posameznim delom.

Delavska univerza vas vabi in obvešča

— V petek, 25. januarja predvajamo v filmskem gledališču — v klubu na Trgu svobode — celovečerno francosko komedijo »Zakon je zakon«. Prihodnji teden dobi klub televizijski sprejemnik in bo odprt tudi zvečer.

— V torek, 29. januarja ob 16.30 bo v klubu predvajal brvne diapozitive o lepotah naše domovine ing. Tone Knafelj. Predavanje bo spremljano z glasbo.

Razen dnevnikov so v klubu na voljo tudi revije, knjige in šah.

— Pridite v klub in si oglejte zanimive programe.

V torek, 29. januarja ob 19. uri bo v Seškovem domu predaval o radioaktivnem žarčenju in zaščiti pred njim podpolkovnik dr. Niko Sadnik iz Ljubljane. Slišali bomo o naravni in umetni radioaktivnosti, o radiaciji in detekciji in o enotah za merjenje radioaktivnosti. V drugem delu pa bomo slišali o biološkem efektu na človeški organizem, o posledicah žarčenja na človeški organizem in zaščiti pred njim.

— Predvajali bomo diapozitive in filme.

— Tečaja za pridobitev kvalifikacij v gradbeništvu in za kinoperaterje ne prenehata med zimskimi počitnicami. V tej rubriki je bilo pomotoma navedeno, da prenehata.

— Informativno sprejemamo prijave za vpis na višjo kmetijsko šolo v Mariboru.

Prijave sprejemamo in dajemo informacije vsak dan od 7. do 14. ure, ob torkih tudi popoldne. Naš naslov: Delavska univerza Kočevje, Ljubljanska cesta 7 — telefon številka 282.

ta teden za vas

KOČEVJE

Poročili so se: Sehič Muharem, gradbeni delavec iz Grahova 38 — okr. Bihač, star 26 let in Mišmaš Terezija, delavka iz Kočevja, Ljubljanska cesta 33, stara 25 let; Rovšek Jože učitelj iz Starega loga 4, star 22 let in Pršle Nevenka, uslužbenka iz Kočevja, Ljubljanska c. 1, stara 18 let.

V Bački Topoli sta se poročila Kovačič Boško, železničar iz Bačke Topole, star 27 let in Knavs Ana delavka iz Konca vasi 9, stara 25 let.

Rodile so: Hajdinjak Angela, delavka iz Kočarjev 2 — deklico; Novak Ana, gospodinja iz Kočevja, Ljubljanska cesta 14-a — deklico.

V Ljubljani so rodile: Sever Antonija, gospodinja iz Mahovniak 22 — dečka; Dundović Francika, delavka iz Dolge vasi 38 — dečka; Lukavečki Pepca, uslužbenka iz Kočevja, Ljubljanska c. 18 — dečka.

V Novem mestu so rodile: Ferenc Anica iz Rajndola 6 — deklico; Trkovnik Hozana iz Željna 18 — dečka; Farič Hasija iz Koprivnika 25 — dečka; Poje Danica iz Kočevja, Trg svobode 1 — deklico; Tekavec Helena iz Kočevja, Rudnik 8 — dečka; Pertinač Ivanka iz Kočevja, Seškova 2 — dečka; Novak Franciška iz Šalke vasi 50 — dečka; Kozlevčar Kristina iz Kočevja, Rudnik 11 — dečka.

Umri je Rebolj Franc, voznik iz Šalke vasi 106, star 58 let.

DOLENJA VAS

Umri je Hočevar Janez, kmet iz Rakitnice 24 (star 90 let).

KOSTEL

Umri so: Ožanič Matija iz Grivca 4, kmetovalec, star 87 let; Mlin Ana, preužitkarica iz Grivca 1, stara 85 let; Putrih Marija iz Suhorja 10, soc. podpiranka, stara 87 let.

ZAHVALA

Iskrena zahvala lovski družini Mala gora za povabilo k družabnemu večeru, posebno pa starešini. Družini Jenko — Vidič Trata.

PRODAM

Prodam arondirano posestvo (1,5 do 3 ha) s takoj vseljivo stanovanjsko hišo in gospodarskim poslopjem ali brez. Posestvo ima lepo lego med Ptujem in Mariborom. Povsod je električna napeljava, v bližini potek.

Ivana Zavrnik, Murkova 1, Ptuj

CESTITKA

Janču Koširju in njegovi ženi Nežki z Gore želimo za 50-letnico rojstva še mnogo zdravih let. Brač Alojz z družino.

CESTITKA

Mariji Volf, predmetni učiteljici iz Vasi št. 4, želimo za njen rojstni dan vse najboljše, predvsem pa veliko zdravja. Možu, sinčku Igorčku in Franciku pa lepe pozdrave.

Stefančič-Mrzela Marija z možem.

CESTITKA

Mariji Ložar, uslužbenki CZP Kočevski tisk, najboljše želje ob njenem prazniku — kolektiv.

IZGUBLJENO

Izgubil se je lovski pes terier črne barve in kodrast. Glavo ima rjavo in sliši na ime Riko. Če kdo kaj ve o njem, naj proti nagradi sporoči na upravo lista.

OBVESTILO

V skladu z obstoječimi predpisi je nastala reorganizacija nekaterih servisov Stanovajske skupnosti Kočevje-mesto. Tako bo Radio-elektró servis prevzelo podjetje »Elektro« Kočevje in bo od 1. 2. 1963 dalje posloval v sestavu tega podjetja.

Kolesarski servis se ukine ter se del njegove dejavnosti priključi Servisu za vzdrževanje stanovanjskih hiš. Ta servis bi nadalje opravljal poleg dosežane dejavnosti, tudi ključavničarska in vodovodno-inštalaterska popravila na stavbah hišnih svetov.

KOVINSKO PODJETJE RIBNICA

Preusmeritev v ladjedelnštvo

Najprej nekaj števil. Plan za lansko leto so dosegli v višini 136 milijonov din (presegli za 6,5 odstotkov), letošnji pa je povečan od lanskega planiranega za 8 odstotkov. Tudi letos bo podjetje sodelovalo s starimi partnerji, to je s SKIP pri izdelavi gradbenih dvigal, preusmerili pa so se tudi v ladjedelnštvo.

Letos oz. konec lanskega leta so prvič prevzeli delo pri gradnji ladje. Za piransko ladjedelnico je Kovinsko podjetje izdelalo vse ventilacijske naprave (ca. 25 ton), in sicer za dansko tovor-

no ladjo za prevoz živine, kombinirano s potniškimi kabinami.

Podjetje je kot eden rednih ponudnikov opravilo veliko in težko naročilo v rekordnem času in opravilo tudi montažo do 20. januarja. Kooperant — piranska ladjedelnica, je sklenil še naprej sodelovati s Kovinskim podjetjem iz Ribnice.

Pri naslednji ladji, ki jo tudi grade za Dansko, bodo izdelali, razen ventilacijskih naprav, tudi lopute, vrata, dimnike, vetrološke, osvojili pa so tudi izdelavo požarnih omarič za ladje. Razen tega opravljata dve skupini re-

K I N O

KOČEVJE: 25. do 27. januarja DELAVSKA UNIVERZA

ameriški barvni film »Najboljše od vsega« in nemški film »Prfoks« (matineja), 28. in 29. jan. ameriški barvni film »Avtobusna postaja«, 30. do 31. januarja italijanski film »As asova«, 1. do 3. februarja ameriški barvni film »Plavi anđel«.

RUDNIK: 26. in 27. januarja jugoslovanski film »Minuta za umor«.

RIBNICA: 26. in 27. januarja sovjetski barvni film »Maščevalac Klor Oglic«, 2. in 3. februarja japonski film »Ljudje torpeda«.

LOSKI POTOK: 27. januarja sovjetski film »Dekleta brez naslova«, 3. februarja angleški film »Poplava strahu«.

PREDGRAD: 26. in 27. januarja ameriški barvni film »Tobby Taylor«, 2. in 3. februarja francosko-sovjetski film »Eskadrila Normandija — Njemen«.

BROD NA KOLPI: 27. januarja ameriški barvni film »Zlato v džungli«, 3. februarja jugoslovanski film »Trčenje na vzporednicah«.

VELIKE LAŠČE: 26. in 27. januarja francoski film »Grenka zmaga«, 2. in 3. februarja ameriški film »Pustolovščine Toma Severja«.

Zaposlitev

Podjetje AVTO — splošno avtoprevoznštvo Kočevje — nudi zaposlitev za

DVA AVTOKLEPARJA (eden naj bo po možnosti visokokvalificiran);

DVA TAPETNIKA (eden naj bo po možnosti visokokvalificiran).

Osební dohodek po pravilniku. Ponudbe pošljite na upravo podjetja.

Tekstilna tovarna Zapuže

Z OBRATOM V JURJEVICI

obvešča prebivalstvo Ribniške doline, da bo s 1. februarjem 1963 ponovno odprla prodajalno v novih prostorih v Ribnici.

Nova prodajalna vam bo poleg volnenih tkanin za moške, ženske obleke in plašče nudila tudi bogato izbiro volnenih odev. Za obogatitev izbire pa bo prav tako poskrbelo renomirano podjetje za proizvodnjo pletenin ALMIRA iz Radovljice. Za obisk se priporoča.

Delovni kolektiv

montna dela na ladjah (Dubrovnik, Rog).

Ribniški kovinarji so si našli novo delo, preusmerili so se, skraj bi lahko dejali, v ladjedelnštvo. Pri tem so že dosegli lepe uspehe, napravili pa bi lahko še več, če bi imeli dovolj kvalificiranih delavcev, ki pa jim jih žal primanjkuje.

(g)

Spored RTV Ljubljana

Vsak dan: poročila ob 5.05, 6.00, 7.00, 8.00, 12.00, 13.00, 17.00, 19.30, 22.00. Pisan glasbeni spored od 5.00 do 8.00.

Sobota, 26. januarja: 8.05 Poštarček v mladinski glasbeni redakciji, 9.45 Trio Avgusta Stanka, 12.05 Kmetijski nasveti — Ludvik Strobl: Petnajst let naše semenske potrjevalne in kontrolne službe, 12.30 Od Straussa mlajšega do Gerschwina, 13.30 Mala revija zabavne glasbe, 14.35 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo, 17.05 Gremo v kino, 18.10 Popularni odlomki iz jugoslovanskih oper, 20.00 Novo v studiu 14, 21.00 Za konec tedna ples.

Nedelja, 27. januarja: 8.00 Mladinska radijska igra — Miljenko Mažur: Slep potnik, 9.25 Za ljubitelje simfonične glasbe, 10.00 Se pomnite, tovariši... Karel Leskovec: Fant je ostal v hiši, 10.30 Matineja narodne in domače glasbe, 12.05 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo — I, 13.30 Za našo vas, 14.15 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo — II, 15.30 Glasba v praznih zasedbah, 16.00 Humoreska tega tedna — Jo Hans Rösler: Zakonske radosti, 17.15 Radijska igra — Paul Willems: Kožuhar, 18.30 Sportna nedelja, 21.00 Ruska opera — I. oddaja.

ZANIMIVOST

Belgijski slikar Antonine Wiertz (1806—1865) je naslikal 131 velikanskih slik, od katerih vsaka meri 17 × 10 metrov. Spričo tolikšne površine se lahko postavi s tem, da je doslej poslikal največ (kvadratnih metrov!) slikarskega platna.